

Мирослав
ЛУКИЋ

ЛИТИЈЕ

Песме Есмера Белатукадруза

*Сва права задржава
Мирослав Лукић.
Едиција ЗАВЕТИНЕ
2008*

**Едиција
ЦАРСКИ РЕЗ**

**Уредник
Димитрије Лукић**

Адреса редакције и администрације
11000 Београд
Сердар Јанка Вукотића 1/13
zavetine@verat.net

www.zavetine.com
http://www.zavetine.blogspot.com

Мирослав
ЛУКИЋ

ЛИТИЈЕ

Песме Есмера Белатукадруза

Мирослав Лукић је рођен 30. 06. 1950.

(Мишљеновац, с-и Србија).

*Песник, романописац, есејиста, антологичар,
уредник, оснивач београдских*

ЗАВЕТИНА.Полиграф. Објављује врло рано.

Објавио је на десетине књига романа, песама, есеја.

*Песме које се објављују у овој књизи, настале су у
периоду 2000 - 2002. О Лукићевом раду и
стваралаштву објављено је неколико књига огледа.*

КУШАЊЕ АПСОЛУТНОГ ПЕСНИКА
У ПУСТИЊИ

Дух ме је одвео у пустињу да ме ђаво куша.
Историја се понавља, понавља.

И постивши петнаест година,
напослетку огладнех..

Приступи ми ђаволова кћер (куртизана)
и рече: Ако си апсолутни песник,
реци да ове књиге силне које си написао хлебови
постану.

Рекох јој истину старију од мене, Истину мога
Оца:

Не живи човек о самом хлебу,
но о свакој речи која излази из уста Божијих.

Па ме одведе на врх на руб бездана,
на саму ивицу руба памети, и рече:
Ако си апсолутни песник, скочи доле, у понор!

Одговорио сам јој: отац ме је научио:
Немој кушати Бога својега.

Повела ме је на горе високе, пирамидалне,
на врх Копаоника,
и показала ми царство овог света и славу његову.

И шапну ми : Све ће ти ово бити дато,
ако паднеш на колена и пољубиш ме у д.
- Иди од мене, проклетнице, сатано!

Тада ме Заводница остави,
и гле, јата гавранова и врана из правца Иван Куле
закликташе и приступише ми,
кружећи ми над главом...

Ђавоља Варош потону у маглу јутарњу...

ХИЉАДУГОДИШЊИ ПЉУСКОВИ

... Еј, ехееееј!

Никог нема
да ме чује.

Годину. Две.
Десет година.

Хиљаду година.

Ејј, ехееј!

Друге зовем а себе не чујем.

Вичем, без грла вичем.

Идем од дола до дола
и све вичем : тодора, тодора.

Воћку тресем овде,
а род на далеко пада....

Тодора, тодора...

Теби се обраћам,
теби
што не збориш
нити твориш,
а шта хоћеш то говориш.

Шта је исто као ја а нисам ја?
Ако сам млад - остаћу млад,
ако сам стар - остаћу стар;
имам очи - а не видим,
имам уши - а не чујем,
имам уста - а не једем,
имам срце - а не куца.

Све имам а говора немам.

На онај свет носи,
а на овом прави навиљке...

Оклоп носим - јунак нисам,
рогове имам - во нисам.

Рогове имам - коза нисам,
траву пасем - овца нисам,
самар носим - коњ нисам.

Свуд идем по свету,
а никада из куће не излазим.

Где год идем на леђима кућу носим.

Нисам во,
нисам коњ,
товар носим
као коњ...

Ја живим у затвореној кући
без врата и прозора;
кад хоћу да изађем,
морам да пробушим зид.

Тај зид је зидан
хиљаду година.

Ја сам онај
који увек хода уназад,
и зло ми се не догађа.

Криве ноге имам - скакавац нисам,
кљуун имам - птица нисам,
бркови ми као у мачке - мачка нисам.

Маказе имам - кројач нисам,
у води живим - риба нисам,
оклоп имам - војник нисам.

Ђинђир на ђинђир,
бумбар на бумбар,
карада,
бурада.

Ћинђулка на ђинђулку,
банђулка на банђулку.

Ћинђурлија, ђинђирлија,
банђурлија, бумбарлија.

Шта се боље види ноћу него дању?

Низ поље иду и свирају свирачи,
нигде се не виде.

Чујем их а не видим их.

Ударају ме а не видим их.

Гору ломе без руке,
лишће једу без зуба.

Ни тела ни душе,
а по земљи ршум чини...

А ко си ти? Како те зову?
Дика што излази из тамника
с три златна ручника?

Шарен мост преко кога још нико није прошао?

Ја сам лончић, торончић,
насред поља врим.

Насред поља лончић ври,
нити га ко тиче,
ни помиче.

Вода ври, а под њом ватра није.

>>>

Разбој ми је предала мајка
још док сам дечак био
да на њему ћилим ткам
на којем ћу као човек летети.

Научио сам ткање
уз кошаву и двобој фијука.
Предао разбој пролећу, духу штале,
жижцима. Измету голубова.

Годинама. Кишама.
Дрвљанику.
Секири.
Ватри.

Спаљивао сам -
тако ћилим ткао.
Црвен ћилим...

НИКАД НИТИ ГА ЈЕ БИЛО,
НИТИ ЋЕ ГА БИТИ А САД ЈЕ

Најфинија паучина
многе гроздове и градове
ко муве је
омотала

Себичан.
И несебичан тип.

Сујетан
И разуман.

Реалан.
И нереалан..

* * *

Бешика на коцу.
Бисаге. Бисаге. Бисаге.
Вране. В. Ране. Дим.
Гужва на вракњици,
савила се ко кокошка.

* * *

Тинтин гуске сабрале се
на раскршћу. И крилима
замахују, ко веслима.

За где залет хватате,
тинтин гуске?
(...)

ВОДА, ЗЕМЉА И ТРАВА. >
ВРЕМЕ > ТРЕШЊА >
НЕБО, ЗЕМЉА, МАГЛА, ВЕТАР. >
ХРАСТ. >ЧОКОТ И ВИНО. >
ЛИЦЕ ГОСПОДА И ЗАВИЧАЈА; ЈОВАН >
ПАТМОС >

Паде бисер у село,
село бисер наниза....

Један сипа, други пије, трећи расте.

Отац је свих ствари,
све дочека и преживи.

Бела се роди,
зелена одрасте,
црвена умре.

Велик тата,
мала нана,
слепа ћерка,
манит зет.

Сваком капу купи а себи не може.

Један је то отац што има хиљаду синова.

Отац у колевци, син у сватовима.

Док се мој отац родио,
ја сам по кући ходио.

Изађох као вила из церовика
и просух сто грана
из златног ручника.

Заклах бивола на једном брду,
прсну крв на друге.

Оца немам,

Извештај из пепела

Умро сам, ко зна који пут, и - оживео. Јутрос.
Прве мисли : убоди жаока. Одавде до Стамбола,
од моје постеље, радног стола, до краја Истока :
траг копита; дејство Влашке мађије. Видео сам
смрт. Видео сам сенку која је прошла кроз воду не
удаивши се. Женама је дато да рађају, али оне су
повезане са смрћу злом. Видео сам мајку која је
сахранила своју ћерку у најбољој младости, снази.
Видео сам - гробље, непрегледно. Видео сам ватру
која све сагорева. Видео сам како копају - раке.
Што више узимају - више остаје, што мање узимају
- мање остаје. Наслутио сам своју, и многе друге
судбине. Смрти би, ипак, смртни људи требало да
се боје. Сваком зло чини, никог се не боји, сваком
над главом стоји.

Убоди жаока. Куртизана. Приговори. Кучине.
Отац. И син. Резигнација. Рачуница. Зло ништа не
ради у пола. Влашка мађија. Иако си ми сестра,
покри се! Код кума и сир је скуп. Курвар и курва
имали би ђеиф да буду сви људи такви. Мртви
живима очи отварају...Од судбине се не може
утећи.

ЖЕНА ОБУЧЕНА У СУНЦЕ И ЦРВЕНА
АЖДАЈА. РОБЕЊЕ МУШКОГ ДЈЕТЕТА.
РАТ МИХАИЛА И АНБЕЛА СА
АЖДАЈОМ. АЖДАЈА БАЧЕНА НА ЗЕМЉУ.
МЕСЕЧИНА

Ко све језике на свету зна?

Дудулија, Танкосава.

Дудулија свира, Танкосава игра.
Олуја и прашина.

Чам чами на чаминим вратима,
мртве гледа, живе чека.

< Стонога. Младић, загњурен у прошлост; хрид
морски у магли. > Постепено закржљавање,
усамљеност тела и душе, нису учинили да изгубим
разум у толикој мери да бих почео мрзети оне које

нисам престао да волим : троструки оков који ми је стезао врат. Успео сам да лукавством поново задобијем слободу! Згађен на становнике копна који, иако су се називали мојим ближњима, нису ми ни у чему никада били налик (ако су они сматрали да сам сличан њима, зашто су ми нанели толика зла?) , ја кренух као белуцима жала, чврсто решен да се убијем, ако већ и море мора да ми буде сећање на један несрећно проживљен живот. >

Греје ме и опет ми ладно.

Иде поп планином,
огрнуо се сланином.

И сведочи свакоме који упија речи из ове књиге:
ако ко дометне овоме, Бог ће на њега наметнути
мукe написане у ОТКРИВЕЊУ ЈОВАНОВОМ.

И ако ко одузме од речи ове књиге, Бог ће
одузети његов део од Дрвета живота, и од Града
светога...

ПЕТА ТРУБА И ПРВО ЗЛО

1. И *пети* анђео за*т*руби, и видјех звијезду *т*дје *п*аде с неба на земљу и даде *ј*ој се кључ од дубине бездана.
2. И *о*т*п*во*п*ри дубину бездана, и изиђе дим из дубине као дим зажарене *п*шчи и *п*омрачи се сунце и ваздух од дима из бездана.
3. А из дима изиђоше скакавци на земљу и даде им се власт*т* као *ш*т*п*о имају власт*т* скорпије на земљи.
4. И речено им би, да не шкоде *т*рави земаљској, ни*т*и икаквој зелени, ни*т*и икаквом дрвету, не*т*о само људима који немају *п*ечат*п*а Божијега на челима својим.
5. И даде им се не да их убијају, не*т*о да их муче *п*ет*т* мјесеци; и мучење њихово бијаше као мучење од скорпије кад уједе жовјека.
6. И у *т*п*е* дане *т*ражиће људи смрт*т*, и неће је наћи; и *п*ожелеће да умру, а смрт*т* ће од њих бјежати...
(ОТКР. 9 ; 1 - 6)

АВАДОН? АПОЛОН? АНЂЕО БЕЗДАНА?

Они су ми послали ово чудовиште
што има косе женске
и зубе лавље,
репове сличне скорпионима
и жаоке.

Једно је зло прошло,
ево иду многа друга.

Ономе коме нисам дао да умре,
не да ми сада да живим.

Од соја узми, несоју подај.

Поносног лечи поносом,
а болесна сузама.

Курву курварлуком,
а кућаницу светла образа сузама.

Свака кучка превари се на већи комад.

Срам нема, а за атар не зна.

Тешко мужу коме жена лонац натакне на главу!

Зашто ме храни скаквцима?

Скакавце ми је поклањала у теглама,
у џемперима,
у торбама,
у џаковима,
злбница, које је требало да се чувам
као од отровнице.

Скакавце ми је донела у кревет,
скаквце је посадила уместо фикуса,
Христовог венца, олеандра.

Скакавцима ми је напунила стан,
живот, сећање и нессећање.

Скаквцима ми је зачинио кафу,
пекмез од шљива.

Скаквци су ми на образу,
на кошуљи.

Скакавци миле по мени као буве.

Скаквци ме заплићу у кучине.
Жени дај скаквце, па одмах тражи спас.

Никла је и никли су где нису посејани.

Девет душа има.
Дала је дупе под кирију.
Дала је дупе скаквцима.

Најезда скакаваца иде из уста, а не у уста.

Дува откуд и ветар.

Дикла навикла на севап,
као мачор на ћевап.

Док ме чује бог, свеци ће извадити душу...

Збори без грла,
чује без ува,
живи без душе.

Кожна леђа,
црвен трбух,
а длака му говори.

Црн бик низ поље риче.
Црн бик три села скупи.

Нека приђе и та зверка
што по леђима очи има.

И та мртва крава што у пољу риче.

И то заклато, одрто,
што иде кући певајући.

И тај петао што све село пробуди.

И тај багремов лист, на коме трепери клисура,

Ветрови бели, црни, црвени, зелени.

И то кусо мече што дрен тресе...

И та која у шуми лаје без мозга...

Та баба што једним зубом
сву планину обали...

Сејем семе без рала,
пожњећу га без српа.

У тајној одаји крешем а напоље варнице искачу.

У соби тешем
а иверје ван пада.

У овој соби заклах овцу,
прсну крв у трећој соби.

Та крв из треће собе,
или из друге,
овчија
или мајчина,
или женина,
у ту крв умачем
оног што не збори,
нити твори,
а што хоће то говори.

Под руком се разлистава.

По белој пољани црно семе просуто.

Нема главу, нема језик,
али је боља од учитеља.

Највише зна а најмање говори.

Не дозивам је више. Не будим је.
Она је дошла. Она прелази праг
наше куће. Ишла је путем и распућем,
нашла метак деветак,
преврнула га девет пута,
рече јој бог : Остави то,
то је мој поштапач...

Нећу да будем онај
који пева кад други људи плачу.
Одавно сам то одлучио.

Ја сам позван за нешто друго.

Цар сече у Стамболу,
а овуд иверје долази.

ШЕСТА ТРУБА ДВА БЕЗ ДУШЕ,
ТРЕЋИ БЕЗ ГЛАВЕ >

13. И Шести анђео затруби, и чух један глас од четири
рога златнога жртвеника који је пред Богом,
14. Гдје говори шестојме анђелу који имаше трубу :
Одријеси четири анђела који су свезани на великој ријеци
Еуфрату.
15. И бише одријешена четири анђела припремљена за час, и
дан, и мјесец, и годину, да побију трећину људи.
16. И број војске на коњима бијаше две стотине милиона; и
чух њихов број.
17. И тако видјех у виђењу коње и оне што сјеђаху на
њима, који имаху оклоје ођњене, њавичасте и сумпорасте;
и главе коња бијаху као главе лавова, и из уста њихових
излазаше огањ и дим и сумпор.
18. Од ова три зла погибе трећина људи, од ођња и од
дима и од сумпора што излазаше из уста њихових.
19. Јер је моћ коња у устима њиховим и рејовима њиховим,
а рејови су њихови слични змијама, имају главе и са њима
шкоде.
20. А остали људи који не погибоше од ових зала, не пока-
јаше се од дјела руку својих, да се не клањају демонима, ни
идолима златним и сребрним и бронзаним и каменим и
дрвеним, који ништа могу видјети, ни чути, ни ходити;
21. И не покајаше се за убиства своја, ни за тапања своја,
ни за блуд свој, ни за крађе своје...
(ОТКР. 9 ...)

Види тог рогоњу што на небу преживље,
огризи му доле падају.

Црно једе, бело сере.
Штрк сере јарину...

Гвозден во а дрвени рогови.

Сав во уђе а рогови не могу.
Во улази а рогови му остају на мегдан.

Шарена квочка под плотом лежи.

Вер везено,
вер писано,
у руке га не узимај!

Нити мисли,
нити говори,
изгледом ти се каже.

Невољена жена сама ноге диже.

Ја их спуштам.
Тако ткам.

Невољена жена опет ноге диже
Ја их спуштам.

Тајну жене и звери
зна Јагње,
анђео,
апостол.

- Ходи да ти покажем осуду блуднице која сједи
на водама многим,
С којом блудничеше цареви земаљски, и становни-
ци земље
опише се вином блуда њезина...

И на челу њезину написано име, тајна: Вавилон
велики,
мати блудница и гнусоба земаљских.

И видјех жену гдје се опија од крви светих
и од крви свједока Исусових.
И видјевши је, зачудих се чудом великим.

И рече ми анђео : Зашто се чудиш?
Ја ћу ти казати тајну жене и звијери што је носи
има седам глава и десет рогова.
Звијер коју си видио бјеше и није,
изићи ће из бездана и отићи у пропаст;
и зачудиће се они становници земље чија имена
нису
записана у Књигу живота од постања свијета,
гледајући звијер, која бјеше, и није, и појавиће се...

< Ко чини неправду нека још чини неправду, и
нечисти нека се још прља; а ко је праведан нека
још чини правду, и ко је свет нека се још освећује.
Ево долазим ускоро, и плата моја са мном, да дам
сваком по дјелима његовим.

Ја сам Алфа и Омега, Први и Последњи, Почетак
и Свршетак.

Блажени су који творе заповести његове, да имају
право на Дрво живота,
и да уђу на капије у Град.

Напољу су пси и врачари и блудници и крвници и
идолопоклоници
и сваки који воли и чини лаж...>

ЛЕТЊЕ ПОПОДНЕ, ЛАКОМИЦА

1

Гррр, гррррр, гррррр.
Рррр, ррррр, рррррр.
Мрр, мрррр, мррррр.
Фррр, фрррр, фрррр.

Бррр, брррр, бррррр!
Кррр, крррр, кррррр!
Рррр, ррррр, рррррр!
Цврр, цвррр, цврррр.

Црр, црррр, цррррр.
Зврр, зврррр, звррррр.
Дррр, дрррр, дррррр.

Рррр, ррррр, рррррр.
Гррр, грррр, грррррр.
Пррр, прррр, прррррр.

2

Ква, ква, ква, плонк!
Ко, коо, коо, конк.
Га, гаа, гаа, гонк.
Пи, пии, пии, понк.

Так, так так, тонк!
Хеј, хеј, хеј, хонк!
Ду, ду, дура, донк!
Ура, ура, ура, уонк!

Шш, шшш, шонк.
Бо, боо, бооо, бонк!
Сс, ссс, сссс, сонк.

Цц, ццц, ццц, цонк!
Мм, ммм, ммм, монк!
Њњ, њњњам, њонк!

3

Стржевица, црн трн. Црн.
На врх чуке шајак плав.
Лето видик, ко одело кроји,
а саставља шума сваки шав.

Лакомица; огледало. Беле раде.
У амбису без дна вода роји труње,
пера паунова и петлова, зеленкаде,
шљунак, облаке и муње.

Дивља трешња, трептав спруд.
Побега би, било где, сместа!
Вапи занесењак млад и луд.

Рода слеће на врх бреста.
Стржевица, црн трн. Црн.
Занесењак нема куд!

4

Клен на жару, ил кркуша.
Проја. Грудва сира. Патлицан.
Илињаче крушке, караманке.
На гњидави врх конопље, цивцан

слеће ко јеленак, бумбар црн.
Да ли се мрави икад одмарају?
Лишће дудово гоји многе пузаве
што сами себе у тамницу затварају.

На сваком кораку је природа добила
сито да сеје : и кад се птица смеје
ко девојка, и кад вришти као кобила.

Нећу постати ни фармер ни ренцер.
Вода, рибе и мрежа су мој први занат.
Многе похватам, ал ми кућа побеже кроз пенцер.

5

Крмача и прасићи : цигу - мигу, цаје - маје.
Сврака на вепру. Сало од вепра.
Коза на пружном бедему. Кисон : модар.
Спруд је смлатила оморина или лепра.

Бара, провидна, мајчином душицом окићена.
Рибе на површини, опали листови врбе,
гледају очима анђела; брзо осете уљеза,

потону у небо, од Цигана, Влаха или Срба.

Или од белоушке, што површину заталасава.
Ни на небу ни на земљи гране висе ко вериге.
Између облака и вира зелена густа трава.

Грашак у махуни, зноји се док расте.
Удри бригу на весеље, на весеље удри бригу!
Урони у вир стрмоглаво, као ласте...

6

Ако те у души боли, ако усна крвари, или нос,
пођи врелим спрудом до топола с ону страну
реке,
док рана, бол, не срасте... Слушај шта саветује кос.
Заплети се у мреже ваздушасте...

Малена си, ал жестока, копривице!
Не идеализуј своју парохију, себе,
и друге, међе, ливадице и њивице.

Не исправљај ничије грешке, ни кривице.
Ласте су мудрије од предака. Пужеви, калуђерци.
Никада те неће довести до руба памети, до ивице

са које се главачке пропада у Ништавило.
Пођи низ реку са керушом, где беле платно.
Тамо се дивно титрање развило;
на плавој свили тополе-везиље везу златно...

БАЛКАНСКА ТЕТРАЛОГИЈА
БАЛКАНСКА ТРИЛОГИЈА

1

Још у зору наступио је нечувени
пљусак крви - покољ
прасића и јагањаца.
(Петак. Свети Кирил Александријски.
Мала заветина, Мали Спасовдан)

2

Отац је одавно
напустио дом
и ко зна када ће
поново да се врати?

Брат је на мору,
срећа на галији.

Берићет крај потока.

Жртва
пред очима.

3

Коме жртву приноси
Божја мајка?

Одсутном Богу?
Свим мртвима?

Супа,
ринфлеж,
сарма,
прасетина,
локва крви
Божје.

А где је винско сирће?
Где су паре?

- Нема пара, вришти кућаница.
- Има пара! Има пара!

- То нису моје паре! Његове су, његове...
- Ја не смем да их уситним!

Једу Жртву халапљиво и брзо
не смејући од срамоте да погледају једни другима у
очи...

СОЛУНСКА ТЕТРАЛОГИЈА

У даљини
иза хоризонта
година
деценија :
грмљавина.

Одотуд надлази
у мени Силина,
која се размахује,
разраста,
сипи,
ко ситна киша.

Целина је паук.
Приближава се, ко паук.
Ткач.

Одавно су, као у позоришту,
погашена светла.

У мраку, близу,
звездка ланац
узјогуњеног говечета.

Соба је куфер
са свећом,
Браћом Крамазовима,
цигаретом.

Пушач
дими, дими
као хоризонти у даљини.

Из тога куфера
треба да настане
Сила што пуштајући све дубље
корене у свест
уздиже лако
спруд, дуд, бедем пружни,
ровове, бункер, брест,
прекрасни плавичасти брег...

(Облак светлосив, ромбоидни столњак. Чапља
плови над врховима дрвећа. Небеско се храни
земаљским постом.)

Ужас локалних повести. Грозан залазак : небо,
разбијен сивкаст облак,
просути коњски мозак у који је куварица умутила
гушчије жуманце...

1

Раван је шаховска табла са пољима зеленим и там-
нозлатним.
Тамнозлатна поља : то су парцеле сазреле пшенице.

Лето. Промиче плавкастом косином непошумљеног
брега.
Као велика девојка.

Јаблан је чека на крају косине.

Двадесет и три лета
прође, како је тај јаблан
засадио - Килав лола
уз помоћ свете Петке
на обали шумске речице.

Закорачио је у двадесетчетврту
дотичући врхом небо
и пресамитио се на другу обалу.

Преко њега прелазе девојке,
као преко брвна.

2

Сву ноћ сам читао **Илијад**,
опчињен збиром локалних повести,
детињасто се препуштајући надолазећој бујици,
страсти читања, као љубавном опчињавању.

Док су громови непрестано
експлодирали у амбисима неба.
Свећа је горела, горела,
а пљусак насртао на прозорска окна
као да их неко гађа ситним песком.

Небо је пуно рупа
из којих искачу блиставе змије.

Измилио је и један ружан змијац
и иде од салаша до салаша
и напаствује бабе!

На Турчина највише личи,
турског је порекла.

Устани, Болани Дојчине,
и изађи на мегдан том пустахији,
јер твоја сестре, мајка, комшинице
немају дукате, које он и не тражи!

Два ока већа од коњских има:
закрвављено и зелено.
А можда и треће на челу невидљиво,
чакарасто?

3

Болани Дојчин

Родио сам се стар и нервозан
и одмах почешао по глави.
- Овај се већ наратовао тамо! - није промакло
умној бабици.

Кад сам проговорио, то је била песма.
Кратка. Несентиментална. Лепа сама по себи.
У њој се као у огледалу огледало - доста.
Један тренутак? Два?
Или размак између два тренутка?

Млади уметник не бере цвеће по градини,
већ на зараслим путевима
по којима је некада прошла Уметност.

Он на тим путевима одраста
и скупља мехуне багрема,
гранчице вреса,
јеленке и љуштуре пужева,
на тим путевима црпе све особено,
све што је онима који су већ прошли туда
изгледало безначајно, неважно,
неуметничко, глупо.

Тим белим платном га увија
и мајка и сестра
да му се болном кости не размину,
јер он полази на јединствени мегдан
од кога не зависи само његов живот
и где се свака грешка и непажња плаћа
најскупљом ценом.

Победиће на мегдану
Црног Арапина
ако комбинује замахе сабљом
(старе неискоришћене слојеве)
са избегавањем чудне смеше карневалских лица
(савремене површности)...

Раболео сам се од свих тих лепих девојака
које сам волео. Од тих бундева и дунда,
пожудних, без трунке духовне лепоте!

Разболео сам се од страсти, голе страсти...

То је највише докле се могло стићи...

- Друго није ни потребно! - потврђују праскови
неба.

Поклисари Немилог анђела

Најмилија ми је музика која се може чути
у колу које игра под брестом
и намењено је души недавно умрлог.

Заветине по влашким селима
не памтим по вину, пиву, ракији, лепојкама,
доксатима кафана из пређашњих векова,
већ по иконама и огледалцима
на виолинама лаутара,
по фотографијама умрлих
обасјаних свећама
и духовима на јаблановима.

Јер духови слећу на врхове јабланова
док траје помана у Сени на светог Алесеја;
и не примичу се светини на тргу,
бесловесним створовима, музикантима,
летњем карневалу, јату сведених,
словима крвавим од просутог вина;
они седе на врх јабланова
на седиштима од сомотних каранфила.

Ехо музике Кола намењеног мртвима
лепо могу чути и са врхова јабланова,
са високих својих колосека,
крај хиљаду затворених вагона...

Све то што је најдраже, најближе бескрајном,
све је то тужно и далеко, далеко.
Све је то у моме срцу заробљено.

Испраћао сам и дочекивао возове,
гледао како нестају
и како се поново појављују,
као облаци.

Хоћу ли и ја отпутовати на крај света,
хоћу ли?

Зашто се одједном све то опет вратило
и заблистало у јаркој светлости заласка сунца
у очима?

Биографија, породица, живот,
кошмари, уски видици, воденични каменови,
бунари затрпани сноповима грања,
суровост света, направили су од мене
камен испод кога врви
читаво царство бубица...

Претворили су ме у костур.
У костур који утежу
сестра и мајка
белим платном...

4

Од повлачења силних снова
остали су само сабласни трагови,
пепео, дијаманти, сребрне гране
у окнима прозорским.

Остала је нека љубав бескрајна
која прелази у мржњу чак, у тугу неизречну.

Не знам несрећније људе од мужева
које су изневериле супруге онако
из досаде.

Тамо где се змије појављују чешће
на стотине и преплићу у грчевима
у љубавна клупка, и понеке жене науче гледајући
понешто од природе, што им добро дође

у дугим празнима ноћима
и часовима безумља.

Грчеви душе
грчеви анђела
грчеви историје дуге
грчеви кошмара,
љубави непотпуних,
бурних снова,
грчеви изневерених.
Грчеви месечара.

Грчеви гоча, громова, дуге вреле летње ноћи.
Згрчили су праунуке Хомера,
Боланог Дојчина, и многе савремене поете.

Опружила се тишина
огромна
као небески недоглед
и надувана као мехур немилог анђела
до прскања!!

ДНЕВНИК О САБЛАСТИМА (1)

Сећам се само да је нека жена, налик на
Грушењку, побегла од мене (ко од Димитрија
Карамазова),
кроз врелу летњу ноћ.

Али, ја не знам ко је она и како се зове.

Затим сам сањао собу у којој сам рођен.
Две постеље.

На другој је лежала плавуша, чаробна.

Изашао сам на доклат,
у плусак летњи,
у њему је непозната нестала.

Из плуска и таме изронила је
бубуљичава, складно грађена девојка Х.
Гимназијалка.

Ушла је у собу и гађала ме ципелама.

Бануо је наједанпут Живко Малешевић
и његов стари отац, Босанац, сувоњава лица, с
виллом

(које дуго, дуго нисам видео).

Живко је изашао на доклат
и почео да трчи фасадом око куће.

Сила равнотеже није деловала
на његово тело!

Као да је фасада била од гвожђа,
као да је он био од магнета,
а није!

Трчао је као мачак,
док се појачавало пљуштање
жутог пљуска...

На фасади Нове куће
појавио се светли троугао
јаркожут усред тмине,
цурили су млазеви писмена.

САБЛАСТИ

*...Немилој анђела њи не моћу њоздравити, јер ља
веровитно нећу видети...*
(Преписано из једног писма, 1. јула 1973.)

Ништа глупље од наума : хтети да будеш песник,
када то већ ј е с и !

Мисли не треба одевати у слике, као тело
Циганке у многе хаљине.

Шуморење топола предвече, њихање црних лала.
Дрхтање тевојке у загрљају на спруду. Титрање
светлости изнад реке. Титраји.

Пупољци стварних дивљих ружа који пупе и пуца-
ју; и пупољци уметности који ће се вечно развијати
никад се развивши до краја, а зрачећи непрестано
дубоким мирисима, присним, заборављеним сјајем
напуштених вртова...

Спасовдан; хармоника одјекује под општинским
брестом Записом. Дрво је почело да се суши,
понеке гране у сутон, суве и непомичне, црне се
као угљенисане. (Кукуруз на високој обали реке,
врбе - зелене на сунцу, у сутон су угљенисане.)
Гост се појавио доброћудних очију, што су упијале

као сунђер породичну митологију, мит и неред.
Завирио је у собе, у ормане, под кревете, у чаше,
бокале, бурад. Паучина је свуда висила, прашина
се свуда пружала; квочка је лежала у некој металној
канти поклопљеној старим новинама (иза шпорета);
на столу су били остаци сеоског пира; прасетина,
виљушке, ножеви, вино, флаше пива, колачи.

Незамислив неред, гори него у кабинету Обломова!

Девојке ме чекају крај кола које пени; али ја ево
седим и гледам кроз прозор према блиским бреговима
који нестају у сутонској измаглици. Мислим
на сабласти у даљини. Уместо према девојкама моје
парохије, упућујем се у ветровит сутон и одлазим
према пољу... Грешим као некад... Удаљавам се
полако од онога што ме привлачи...

Три пут сам подвукао једну реченицу и дописао :
глупост, глупост, глупост! (Жена или човек воли
истински само једанпут...)

--- пет пута, девет пута пет пута!...

Сетих се сабласти коју сам распасивао у јунској
ноћи иза стадиона.

И оне коју сам прислонио уз теткину ограду једне
лепе звездане јунске ноћи.

И оне коју сам водио испод врба низ реку, што
даље од српског и влашког кола на ледини изнад
моста. И оне осамнаестогодишње школске дру-
гарице моје сестре будуће учитељице; сокака у
Бањи. И оне лепе Влахиње коју сам повео кроз
вашарску гужву и оближње кукурузе; имала је тако
леп тен, лепши од цветова бундева. И оне дрхтаве
малене на дринском спруду... И оне раскрупњале
цуре, која се топила као снег... И оне дорђолске
црнке, што умишља да је Индијка... ...Немилог
анђела ти не могу поздравити, јер га вероватно
нећу видети...

... седам пута, десет пута седам!

О, мадоне, лепотице прободених срца,
уздигнуте на лествицама,
становнице скоро недосежних уређених вртова,
изнад шедвана и бокора лала,
изнад бокора јасмина,

фине пути, најфиније...

Прате ме ваше сенке,
као сенке храстова на месечини.

--- девет пута, тринаест пута пестнаест!...

Летње ферије су на почетку нацртале мадоне,
али је те цртеже шутнуо Падро падроне
Његов глупи увређени понос пламтео је као превељ
и није могао да га угаси ни неописви летњи пљусак
Ни помишљао нисам докле може дотерати безумље
једног бившег парохијског лоле!...

Иза Пожаревца (Салаковац) : две ливаде,
на једној жуто неко цвеће тек процветало;
на другој непрегледни теписи булки.

Тако много румених цветова, као да је после
свитања

падала нека пурпурна цветна киша...Бујна и густа,
гушћа од девојачких русих коса пшеница.
Залазећим сунцем преливени непрегледни
светложути таласи пред зрење...

Чипка и хајдучка трава, лимена веранда
чаброви са олеандром, бршљан и лукови маварски
Црне мадоне, мртве мадоне, душевне бабе
Змијино цвеће : мали бор са јасноплавим цветићима
налик на клепетуше које штите ситне и оштре
бодље, налик на жаоке.

Диван вез златасти око ливаде (гуњица).

Богородичино цвеће цвета под прозорима којих
нема више.

Гроздасти правобели цветови, налик на слеђени
сладолед.

Црвеножута неуредна фризура врбе иза бунара;
и сиве летве коша комшијског прекопута.

Орах и крв. Јабука и шимшир. И црепви зелени,
као јед. Дуд дежмекаст, дбео, црн. Ограда оц
цигле.

Капицик. Црн, као мараме птицолике и старе
чуварице огњишта. Забрађене крошње иза првих
кровова;

огромни високи јабланови, што заклањају
западни видик извежен срмом препеличјих кљунова.
Челични ланци брегова у даљини, сасвим блиској,
прва два ланца, паралелна, тамноплава,

понекад се виде сасвим разгонетно,
док се трећи често губи у густини
вредог летњег ваздуха... Простори се отварају сами
као фиоке ормана и говоре неописаним сликама.

Понекад језиком неизрецивим далековада,
или изрецивим језиком благородних грлица
из багремара : грр, гррр, гррррр!

И река у даљини блиста,
као сребрн појас, који су мадоне распасале
пре него што су са кикотом нестале
иза бујних грмова раките...Простор говори
дивним и неразумљивим наречјем ракигара там-
нозелених,
или заборављеним језиком неверних анђела,
оловних облака распрслих на једном месту,
и кроз тај узан пролаз сливали су се слапови
цветних круница хмеља, сребрнастих цвасти павити,
све до неког усамљеног стабла на пропаљцима
брега изнад саме реке, које је ослушкивало
невешт превод неба (или се то тако само чинило
посматрачу?)...

ОГЛЕДАДАЛА У ЛЕТЊИМ НОЋИМА ПРЕМА НЕРЕСНИЦИ

Тамо, где се родио
Жабац кркетан, Лиричар,
има још много сличних жабаца
што тако носталгично крекећу
светлих надуваних мехурова иза ушију
удварајући се женкама.

Главна плажа.
Где се свакодневно перу душе.

Црна, дрвена чипка ћуприје.
Титрави спруд. Златасто пруже.

Паланачки перипатетичари.
Зографи сишли с ума.
С повељама и писменима
од пре осам или девет векова.

Анђели их воде до огромног каменог здања,
пењу се каменим степеништем
до врха и нагињу се до руба
и вире као кроз прозор авиона
и виде Колосеум

и велика огледала.

Охридско језеро,
Биљанине изворе,
бело платно,
циновске пастрмке,
мадоне дугих трепавица.

Караване муслиманских трговаца.

Манастире ортодоксне вере
прибијене уз литице, као гнезда ластавичја...

Велики спрудови су огледала...
Расходована. Депонована у подрумима,
као слике у мрачним коморама...

РЕЛИГИЈА НЕМИЛОГ АНЂЕЛА

Овде су постављени ти високи стубови
у дну камена.

Празнину од памтивека
они попуњавају својом масивношћу.
Сруше их, па их подигну.
Па их опет сруше, опет подигну.

Хиперборејце су побили
људи месечеве светлости.

Сликар - целат, потомак потоњих,
бди над репродукцијама Courbertovih слика,
пијуцка ракију, и црта - бријачем,
којим мирно реже вратове супарника.
Слика крвљу непријатеља.

Показује ми слику са кристалним бреговима
што се окомито завршавају неком зеленом равни с
бусењем
и сабластима које трче тамо - амо.

Ту су и неки криптограми,
стихови, папири нагорели
ватром грознице записивача.
И црни угарци једне фамилије.
Што се повијала како ветар дува.
То је атеље вишка поноса,
јер тога вишка увек има, као и многих дрангулија,
тамо где мањка урођени дар...

ГРОЗНИЦА ЛЕТЊА

Је ли ово баш грозница? Или круг тмине? Круг
грожђа које бубри? Круг који описује шестар
Немилог анђела?

Нисам могао да заспим све до четири предзору;
до првог цилика ласта, њиховог ниског прелетања
пустих улица. Враћају се Вечери пред капијом на
клупи. Враћају се мадоне. Опадају успомене, као
јабуке петровке. Муве у љубавном дуелу, обасјане
зрацима, стижу брже од поштара и новости издале-
ка...

На једном титравом спруду
као на обали океана,
спајајући таласе и даљине
чекао сам сто година
на писмо Немилог анђела.

Стигло је после хиљаду и сто година
с краја света : жиг аустралијски.

Поцепао сам га не прочитавши.

Гребући кашичицом
дно посудике с кафом
која је одавно понестала.

Варајући друге,
варају себе.

Вампирице и сабласти.

ДЕЛА АПОСТОЛСКА.
СВЕСКА ПРВА

ЈЕВАНЂЕЉЕ

Христов проглас о том, шта је права срећа

Живот свих људи има божанско порекло. Оно је једино свето.

И стога човек мора служити томе пореклу и у животу свих људи. То је воља Очева.

И стога човек треба да тежи да разруши временску обману прошлости и будућности.

За те читаоце (умешане у секте, осуђивања, убиства, изопачење вере, подметање светодуховства уместо Христовог учења - напомена бујице жутог пљуска) , за те читаоце има само два излаза : смирено покајање и одрицање од своје л а ж и, или гоњење оних, који их јавно изобличавају због онога, **Ш**то они чине и што су чинили.

Ако се не одрекну од лажи, онда им остаје једно - да гоне мене, на што се ја довршујући свој спис, спремам са радошћу и са страхом за своју слабост.

Јасна Пољана, 1883. г.

Лав Толстој

Увод

Разумевање живота

Објашњење Исуса Христа о томе шта је права срећа заменило је веру у спољашњег Бога тиме - што је људима помогло да разумеју шта је живот.

Објашњење о том шта је права срећа састоји се у овом : сви људи, чим се једном увере да су синови Божји, тиме одмах добијају прави живот (Јов, XX, 31)

Бога нико није видео, нити ће га икада видети; само син, - онај - што је у Оцу, - тај је показао пут ка животу (Јов, I, 18)

II Служба Богу

И стога човек треба да ради не телу, него духу.

... нема ничега на свету што би могло опоганити човека - улазећи у њега; него оно погани човека, што излази из њега...

Само оно може оскрнавити човека, што и з л а з и из човека - из душе његове.

А због дела љубави, због добрих и пожртвованих поступака, човеку се све п р а ш т а (Лк, VIII, 47)

ЛИТИЈЕ. Песме Есмера Белатукадруза

III Почетак и праизвор живота

Од духа Очевог произашао је живот свих људи.

Царство Божије није ни у времену нити на ма каквом месту. (Лк, XVII, 23). Оно је као муња, и тамо, и овде, и свагде. (Лк, XVII, 24) И њему нема ни времена, ни места, јер царство Божије, то јест оно што вам га ја проповедам, - у вама је. (Лк, XVII, 21)

Царство небеско у души расте и шири се из ничега, али даје много, даје све. Оно је, као брезово семенце - најмање је од свих зрна; али кад израсте, онда је веће од свих дрвета, и птице небеске вију гнезда на њему (Мт. XIII, 31, 32)

IV ЦАРСТВО БОЖИЈЕ

И стога је воља Очева живот и срећа свих људи.

А ја вам велим : немој се борити злом против зла, нити узимај помоћу суда вола за вола, роба за роба, живот за живот, него се никако не противи злу. (Мат, V, 39)

Телу је светлост - око, а души - срце. (Мт. VI, 22)

Живите само данашњим даном. Брините се о том да будете у вољи Очевој. Желите оно, што је једино важно, а остало ће све само собом доћи.

Узан је пут у ж и в о т, али ви идите и улазите тим узаним путем.

V ИСТИНСКИ ЖИВОТ

Вршење своје личне воље приводи к смрти; вршење воље Очеве даје прави живот.

Сви се брину о телесној срећи : упрегли се да вуку терет, који је претежак за њих и навукли на себе јарам који није према њима начињен.

Разумите моје учење и следујте му, па ћете познати мир и радост у животу. Ја вам дајем други јарам и други терет - живот духовни. (Мат. XI, 29)

Упрегните се у тај јарам па ћете се научити од мене миру и срећи. Будите мирни и кротки срцем, па ћете наћи срећу у свом животу. (Мт. XI, 29) Јер моје учење је јарам начињен према вама, и остваривање мога учења је терет лак, и јарам према вама начињен. (Мт. XI, 30)

...само оно што жртвује тело за дух - само то живи. И стога је наше тело истинска храна, куповна цена, за прави живот. (Јов, VI, 55) Само оно што у мени једе моје тело; оно што жртвује телесни живот зарад живота истинског, само то је - ја, право ја; то је у мени, и ја сам у њему. (Јов, VI, 50)

VI Лажан живот

И стога човек, да би добио истински живот, треба на земљи да се одрече од лажнога живота тела, па да живи духом.

А Исус му (једном човеку - напомена пљуска) рече на то : за мном се нема куд ићи : ја немам ни куће, нити каквог другог места, где бих стално живео. Само зверови имају лежаја и јазбине, а жовек је увек и свагде код своје куће, ако живи духом. (Лк. IX, 58)

Јер у томе је сав живот човеков : да тражи и да спасава у својој души оно, што пропада.

Ко између вас може знати шта је потребно а шта није потребно? Од куда ви знате да на мене не треба излити уље? Ко зна.

VII ЈА И ОТАЦ - ЈЕДНО СМО

Права исхрана бесконачног живота јесте вршење воље Очево.

VIII ЖИВОТ НИЈЕ У ВРЕМЕНУ

И стога је прави живот само у садашњици (у садашњем тренутку).

Сваки човек може само својим личним напорима ући у Царство Очево.

Исто је то и у животу. Свагда, сваког тренутка садашњости, треба живети животом духа, не мислити о прошлом и будућем, и не говорећи себи : тада и тада ја ћу учинити то и то. (Лк. XII, 37/ 38)

X САБЛАЗНИ

Обмане временског живота скривају од људи прави живот у садашњости.

... Христос - то је сам Господ, Владар наш кога ми осећамо и знамо у себи, као што осећамо и знамо живот у себи. Христос то вам је разумевање што је у нама. (Мт. XXII, 43).

X БОРБА СА САБЛАЗНИМА

И стога, да не паднемо у саблазни, треба сваког часа свог живота бити у јединству са Оцем.

...То је моја крв. Ја је проливам, да људи знају мој завет : да праштају другима њихове грехове. (Мт. XXVI, 28)

Затим се врати к ученицима и рече им : Сад се приберите и будите мирни јер је сад већ одлучено да ћу се предати у руке светских људи. (Мт. XXVI, 45)

XI ОПРОШТАЈНА БЕСЕДА

Лични живот је обмана тела, зло. Прави живот је живот заједнички свим људима.

XII ПОБЕДА ДУХА НАД ТЕЛОМ

И стога за човека који живи не личним, но заједничким животом, нема смрти. Телесна смрт је сједињење са Оцем...

Увод

Господину М. М.

Бог се не појављује у овом свету,
он шаље добре људе
и преко њих делује

Моја деца одрастају
као што сам и ја, нажалост,
уз незаборавне мелодије и бубњеве
судбине.

Педесет и две године
био сам упућен на незнабошце.
Не правдам се због тога,
као Петар.

Нисам се дружио са њима,
али понекад сам јео са њима,
трешње,
вишње,
аљу и проју,
јагњетину и прасетину,
рибе пржене на спруду.

Дружио сам се, не својом вољом,
са зверима, гмизавцима,
и птицама небеским,
слушајући легенде
о птици рајској.

Никад нисам заклао ни пиле

А у највећи грех
могу убројити
онај сутон из дечачких дана
када у близини салаша
открив у шипражју
гнездо препелице

пуно јаја.

Узео сам их,
али их нисам исте вечери показао мајци
да их полупа и од њих начини кајгану.

Тек кроз два дана.

- Што си то урадио, баксузе?
- Само што се нису излегли птићи?!

Мајка је сва јаја поставила под квочку
и излегло се двадесетак птића.

Како сам им се обрадовао!

Ставио сам их у кавез;
мајка им је доносила из поља
мравља јаја,
и птићи су то невешто кљуцали,
али су ипак угинули.

Јер што је за рибе вода,
то је за препелице
раж, шума, врзине, ливаде, шипрачжје...

- Ех, несретнице, шта су учинио!
- Читаво једно јато си ојадио!

То су биле тешке речи, истините.
Али од њих је теже било то
што сам у сутон одлазио да затворим салаш
и при том увек чуо, не више пућпурикање
већ крикове оне препелице - мајке,
којој сам украо читаво гнездо.

Облетала је око оног грма купине,
све док нисам заборавио,
значи до краја тога лета...

*

Грех је ушао у мене рано,
поганлук и нечисто
жудњом за туђим (крађом).

Хранили су га после
рђави примери, околина, свет,
хајдучки ђевап, крвави бифтек,

пробушени девичњак,
пилеће цигерице,
девојчуре,
мајсторице најстаријег заната,
остаџи хлеба или меса
које је неко пре мене јео,
нечисти остаџи.

И требало је да прође вас век,
да видим како одрастају моја деца
уз незаборавне мелодије
и страшно деловање неумитне судбине
па да дођем на мисао
на коју је Петар одавно дошао:
Што је Бог очистио ти не погани...
11. март 2002. Поподне

Књижевници и фарисеји...

Зар су радили ишта друго
осим што су се трудили тврдоглаво
пишући или говорећи
да измаме лаковернима аплаузе,
новац, или нешто друго у природи,
откривајући им тобож најзвишенија својства срца
која су обично измишљали, пошто их стварно никад
нису имали? Малдорор је знао.

Исидар Дикас је наслутио
и умро је прерано, и не започевши живот.
Тзв. велики песници заглупљују своје ближње
и изопачују душе својих читалаца многим средстви-
ма.

Слава је сумњива ствар. Малдорор је имао
изванредни
дар запажања, његова побуна није умрла са
Дикасом.

Мржњом се не може створити ништа дуговечно.

Ко склопи савез са анархистима, сабластима,
проституцијом да би посејао раздор у породична
гнезда, нека се нада налету лудила болесне свести.

Ко призива "светињу злочинства" - нека
не заборави Немилог анђела. Он још постоји...

Смрт је природна као што је и живот
и штавише понекад помогне неком генијалном пес-
нику

коме су људи учинили велику неправду,
кога су презирала мрачна чудовишта амбиса,

кад га пусти да пође раније,
да пође и сакрије се у морске дубине,
да тамо сакрије своју бескрајну тугу.

Смрт има смисао дубљи од уобичајеног,
као лишшће, лено зањихано, толико пуно тајни.

Воде океана су дубоке и горке,
дубине су тајанствене и непровидне.

Смрт је дубља и тајанственија.

Смрт даје смисао сваком животу.

Геније су проглашавали идиотима,
али смрт то после неколико година исправља.

Нема великих и узвишених песника за живота,

јер узвишеност није урођена,
узвишеност великана не улива поверење
и озбиљност, јер није осенчена смрћу.

Замишљеност ретких и истинских песника
је лепша од ноћи на палуби усред океана,
јер је таквима океан брат
и таласа их својом силовитошћу!

Кога запљускују и носе валови океана,
допутоваће где је наумио,
макар после десет година,
или педесет након што су га укопали
и што су унуци заборавили на његов гроб.

Кад умрем, спалите ме на прекоокеанском броду
и расујте мој пепео по води, као, шалитру,
сељаци, у мом родном крају, по пшеници ...

Позив у касне сате

Телефонирам лицемерју.

Већ десет годинама телефонирам истом.
Једном од оних посебних жабаца крекетана.

Преобучених у сомот,
у памет без Бога.

Зашто?

Понекад поразговарам
сасвим искрено
са лицемерјем,
што је искоса гледано - мазохизам својеврсни.

Да ли ме је због тога послао Отац мој у овај свет?

Докле ћу да губим време са лажним цариницима?
Трговцима? Позадином зоне сумрака?

Некад је и он био песник,
али су га претворили у пачавру,
у просјаштво које се скрива - плишом.

Ко поставља препреке између нас, песниче?
Лицемерје. Сујета. Рачуница?

Нећу више да те узнемирујем.
Препуштам те породици, жени, лицемерју, плишу,
а ја одох са мртвим песницима и сенима,
не кажем да је то најбоље друштво,
одох да откривених глава (како рече управо један
од њих)
под олујама Божјим стојимо...

Да муњу Очеву саму хватамо, сопственим рукама
хватамо,
и народу је овом јадном пружимо...

Јер Отац ме је зато послао овамо...
(Ушорак, 12. 3. 2002. Око 23 : 35 ч.)

Тежина на срцу

Нико ме не гони
ни гавран, ни замисао.

Натоварила ми је
(судбина, живот?)
велико бремене...

Не видим се
од бремена

Не види ми се лице,
очи,
ни стас.

Притсло ме је одозго
као пласт сена...
(13. - 14. март 2002.)

ДАР> Беседа Дародавца

Јавио ми се Бог
Позвао ме је усред сна
Послао ми је Јаја
из којих ће се испилити
Нови живот, светови.

Опет сам заспао
и сањао брегове,
стрме падине
и једног коња.

Градиштанац је јефтин
(у поређењу са шампињонима).
Свињске буткице вреде
колико и шампињони?
Кантар бакалнице

није баждарен.

Књижевник и фарисеј
журе низбрдо
забивши носине
у јутарња издања.

Блажени гавранови.

Блажени идиоти.

Блажене мајсторице најстаријег заната.

Поклонио сам му
најбоље,
а он ме назва робом.

Могао је бити министар,
а није постао ни квочка.

Примио је плату своју.
И учинио је милостињу,
али је левица његова знала
шта чини десница.

Његова милостиња није
била у тајности;
и Отац његов који види тајно,
узвратиће мени јавно.

Већ узвраћа.
Телефонирао ми је јутрос.

Хиљаде чавки
кликће над мојом главом.

Те птице не сеју, нити жању,
не сабирају у житнице;
Отац наш небески храни их.

Те црне птице трче
по мом темену
и лове сваку моју помисао.

Оне се мојим мислима
умножавају,
а не јајима.

Јаје је Бог послао мени...
(16. март 2002. Пре њодне)

ШКАРТ

Шкарт има своју историју
чак и своју уметност
поете, живописце, етц.
Шкарт је доминирао
деценијама
20. век је пун шкарта

Шкарт ће бити шкартиран

(ШК)АРТ ДИРЕКТОР

Да га не знам
Да не знам оно што
многи други не знају
о њему.

Ех.

Није домаћи пас.
Није у сродству са лисицом,
можда са медведом.
Купљен је као младић
ј е ф т и н о.

Шегртовао је
под шатрама вашарских циркуса.
Научио је достра трикова
које воли обичан свет.

УЗАЛУД ЈЕ ТРАЖИМ

Није у вилама, у градовима
у окружним варошима, варошицама
већ - у возу.

Чим прође Раковица
почињу бела чуда:
беле врзине,
бели облаци.

На ливадама
јата белих голубова,
галебова,
јарића.

Србија је сумрак
раног пролећа. Ноћ...

(23. 3. 2002.)

ЛУТАЈУЋИ РАДАН ПЛАНИНОМ

Лутајући Радан планином
изгубих шешир и појам о времену.

И видех дрвосече усред снега,
где на рубу шуме бацају мреже у урвине.

И рекох им : Хајдете за мном, браћо,
и учинићу вас ловцима људи.

Они одмах оставише мреже своје
и пођоше за мном.

Да у урвинама времена тражимо
оно што су наши пређи покупили.

И отишавши одатле видех још двојицу,
са оцем њиховим, где обарају букве,
и позвах их.

И пођосмо кроз Топлицу и Подгору

као кроз Галилеју,
да лечимо многе болеснике,
разним болестима и мукама обузете,
и бесомучне, и месечаре, и одузете,
и својом појавом и речима
исцељивао сам...

СУДИМ И БИЋЕ МИ СУЂЕНО

Судим и биће ми суђено.
Какви судом судим,
таквим ће ми се судити.
Каквом мером мерим,
таквом ће ми се мерити.

И брвно у оку своје осећам,
и видим трун у оку брата својега.

и могу да кажем брату моме ;
стани да ти извадим трун из ока твојега,
јер извадих брвно из ока свога.

НЕ ДАМ СВЕТИЊЕ ПСИМА

Не дам светиње псима,
нити бадам бисере своје пред свиње,
да их не погазе папцима својим,
и окренувши се не растргну ме.

Тражио сам и још увек тражим,
дало ми се и даје ми се;
куцао сам и још увек куцам,
отворило ми се и тек
ће ми се отворити...

ТЕСНА ВРАТА

Ушао сам на уска врата,
јер су широка врата и широк пут
што воде у пропаст,
много их је који њим иду.

Уска врта и тесан пут
воде у живот,
и мало их је који га налазе...

КУЋА НА КАМЕНУ

Куће сам градио
још као дечак
од цигле (јер је било много цигле,
као на циглани).

Зидао сам их под дудом,
под шљивама и јабукама,
далеко од очију.
И дуну ветруна
и удари пљусак,
и навалише на куће детета,
и нахерише се,
јер су утемељене
на мекој подлози, несигурној.

А такве су биле многе куће
у околини.

Учио сам од локалних зидара
касније, деценијама : али то беше
узалудан труд.

Зар се бере с трња грожђе,
или са чичка смокве?
Од једног јединог
мајстора је требало да учим и научим.

Од оног који није зидао на песку
и није учио сумњивом занату
као књижевници и фарисеји.

СИНОВИ ЦАРСТВА...

Треба их изгнати у таму најкрајњу,
тамо где је плач и шргут зуба.

Бесомучних је много,
и болесних такође;
Боже, изгнај духове речју
и све болеснике исцели;
немоћи наше узми
и болести понеси.

(1. април 2002.)

ЛИТИЈЕ. Песме Есмера Белатукадруза
ГОСПОДЕ, СПАСИ НАС, ИЗГИБОСМО!

Зашто сте страшљиви, малOVERНИ?

Море и ветрови,
смириите се!

- Ко си ти да те слушају ветрови и море?

ДЕМОНИ; КРДО СВИЊА

Ја сам онај који није дошао пре времена
да вас мучи.

Ја сам дошао да вас отерам, демони!
Идите!

Идите у крдо свиња!
И отидоше у крдо свиња,
и сјури се крдо свиња са брега
у море,
и утопи су у дубини...

ЧУДО ЛЕЧЕЊА ОДУЗЕТОГА

- Не бој се, чедо, опраштају ти се грехови твоји.
И одузет уста са одра на којем лежаше...

ЗАШТО СА ЦАРИНИЦИМА И
ГРЕШНИЦИМА ЈЕДЕМ И ПИЈЕМ?

Не требају здрави лекара него болесни.

Милост нам је потребна,
а не жртвени принос.
Јер нисам дошао да зовем праведнике
но грешнике на покајање.

СИПАЈ ВИНО НОВО У МЕХОВЕ НОВЕ,
ДА СЕ ОБОЈЕ САЧУВАЈУ

Не стављај чарапе и гаћице
у бокал из кога пијемо вино!
Ни кашичице у канте за смеће.

Не мећи нове закрпе на стару хаљину...

Припази шта говориш пред другима

Клони се заузетих жена.

Празних штала, превара и крађа.

Потемкинових села...

Сазнаш ли важну тајну, сачувај је.

Прасица на мотору, о - хо - хо!
24. април 1989.

Прасица... Крмача. Моравка, масна, црна.

(Онај опет води *Курс њисања њезије*,
као петнаест година пре тога!)

Отворени дућани : В. Ј. П.

Нужда срца; зло.

Чувај се оних који радо шире гласине!

Овде је мој дом. На врху брега.

Одавде се шири поглед диван
на североисток. На висини, на ветрометини.

Долина, река, јабланови.

Све је то испод мојих чланака.

Поље. Пруга. Тунел.

Панорама је раширена, као амрел.

Где Овде? На ком врху брега?

Какве ћу слике, талисмане,
понети на онај свет?

Гроздови светлости у ноћи у даљини.

Вино које је неко попио чим су гроздови приметили.

Тренерка, патике, кишна кабаница,

непромочиве ципеле, веш за сваки дан,

капа за сунце и капа за купање; купаћи костим,

јастуче за седење... термос, сендвичи сокови,

дечији џепарац : 7 милиона...

хотел ЖИРАНДЕЛА (052 / 872 - 254)

Мора да изгубе битку конзервативци,

бирократе, националисти.

Црна крмача вози мотор.

Нико још не зна ко је та свиња.

И неће снати ко је та крмача.

Вози, вози.

Колико сам познавао своја рањива места?

Придавао сам превелик значај старим меховима.

Сипај вино ново у мехове нове, човече,
да се обоје сачувају!

УСПОН У ЕМПИРЕЈ

*Могу ли се йомоћу кнеза демонској
изгонићи демони?*

Питају фарисеји.
Запиткују књижевници.

Народ је наш напуштен
као овце без пастира.

Жетве је много,
а посленика мало.

Господару жетве,
изведи посленике на жетву своју.

Видео сам како пеку рибу
они ошишани нуларицом.
Испред вишеспратнице.
Алал вам дзк!

Видео сам слуге ћесареве разне
ал сличне, исте!

Отац ме је послао мој
као овце међу вукове,
да будем мудар као змија
и безазлен као голубови.

Да се чувам од људи,
који ће ме предати судовима,
и по својим кућама
који ће ме пљувати, вређати, шамарати.

*

Обраћам се ученицима мојим
преносећи на њих моћ
над духовима нечистим
да их изгоне,
и да исцељују од сваке болести
и сваке немоћи.

Молим вас :

На пут незнабожаца не идите,
и у град самарјански не улазите!

Него идите најпре
изгубљеним овцама.

И понављајте
да се приближило Царство небеско.

Болесне исцељујте,
губаве очистите,
мртве дижити,
демона изгоните;
забадава сте добили,
забадава и дајте.

Не носите злата ни сребра
ни меди у појасима својим,
Ни торбе на пут,
ни две хаљине ни обуће ни штапа;
јер је посленик достојан своје хране.

Нема ученика изнад учитеља својега
ни слуге изнад господара својега.

Доста је ученику да буде као учитељ његов
и служи као господар његов...

Што вам говорим у тами,
казујте на видику;
и што вам се шапће на уши,
проповедајте са кровова...

И не бојте се оних који убијају тело
а душе не могу убити;
него се више бојте онога
који може и душу и тело погубити у паклу...

И који не узме крста својега и не пође за мном,
није мене достојан.

Који чува живот свој,
изгубиће га,
а који изгуби живот свој мене ради,
наћи ће га....

*

Отиснуо сам се и ево пловим на облаку,
мати моја и браћа моја, то су : отискивање, висина.

Говорио сам народу у причама.
Зато што њима није дано да знају тајне Царства
небескога.

Видео сам : ко има, даје му се, и претиче му;
а ко нема, узима му се и оно што има.

Видео сам : гледајући не виде,
слушајући не чују,
нити разумеју.

Следио сам Сејача,
и тако се винух на ваздушне колосеке.

Слушао сам речи о Царству и разумео; није ми
дошао нечастиви да краде посејано у срцу моме -
оно поред пута посејано.

А било је камењара у моме срцу,
када сам слушао реч и одмах је с радошћу примао,
када нисам имао корена у себи,
него сам био непостојан,
када су долазиле невоље,
или када су ме гонили због речи,
када се саблазних.

Сејао сам својевремено и по трњу,
и те су речи загушиле коров
и без одјека су остале.
Тек кад сам почео да сејем на доброј земљи,
кад сам пажљиво сушао реч и разумео је,
почело је да рађа,
једно је зрно рађало клас са педесет,
друго са шездесет,
треће са стотину зрна...

*

Исус је говорио у причама људима,
и прича нам је остала у наслеђе.

Отварам у причама уста своја,
исказујући сакривено
од постања света.

Научио сам се Царству небеском
и причам приче које вреди поновити.
Као домаћин који износи из ризнице
своје ново и старо....

*

Облаци подрхтавају ко кад се земља тресе,
ко кад се море узбурка,
али мој чун плови пространством без краја
кроз помрчину и кроз светлост,
и напред га вуче као плима
светло знамење;
видим - рогове небеског јелена,
или муњу...

- - - - -

КОНФИТЕОР УМЕТНИКА

Сви се праве као да су све заборавили, свој живот
пре свега, своја дела и недела. Врви од малих и
великих прозелита!

Сетио сам се нечега, најневажнијег детаља
на свету, раздобља када сам имао око пет - шест
година - путањице преко неограђене порте месне
цркве према гробљу у Поточићу.

Сећање је нејасно ; није то врбица, нису то
ни бокори јасмина, ни мачка, ни пољски миш, ни
Фаникин петао, ни врба, ни трешња, већ виноград
и по њему - леје лука.

Знао сам пут до нашег малињака у близи-
ни гробља, и одлазио сам њиме и враћао се :
путањом покрај месне цркве, путањом која је
понекад била засута, као снегом, опалим цветом
белог багрема...

*

*Ава, Оче, све је могуће теби ; ѝронеси
чашу ову мимо мене ; али ојейи не како ја хоћу
нећо како ѝи.*

Тако је говорио Онај чија је жалосна душа
до смрти.И нико није остао крај њега и бдио.

Зар не могоше ни један час пробдети све-
доци, ико?

Спавају изгледа - сви, иако је дошао одсу-
дан час , ево, Син Човечији предаје се у руке
грешника.

Овај крај је Гетсиманија, овај дом је њен
симбол...

*(Читајући стихове, најисане пре шездесет и
пет година, необјављиване. Предајем их
Пламену.)*

...Доле су године, бездан, модра провалија.
Крађа је слатка, осећа лопов, док се пробија
 кроз помрчину као у рогу.
Привлачи га да вири кроз прозор док се лепојка
 свлочи пред спавање - неограђена авлија.
 Дрхти, као да иде у сусрет Богу,
а у сусрет му долази чувар љубоморни, робија.
Гори свећа, и он би да гори њеним пламеном.
 Да сагори би у ватри, до краја да сагори!
 Зато што је последњи бедник, најгори.
Не држаљем секирчета, ноћ га млатну каменом
 у потиљак, главу му раскрвари, јакну...
Гори свећа, дрхти пламен, ко срце несрећника,
 подрхтава.
По неки лавез у даљини, негде и крава мукну.
Негде и дете заплака, недалеко и сова хукну.
 Мекша је од сламарице росна трава.
 Месећ се пробија кроз облаке сребрн,
гледа како израња, иако му се страшно спава.
 Далеко је од својте, од пруге, пута.
Не може да викне. Покушава. Шапуће :
Можда га може чути смрт, ако овамо залута?.....

МЕТЛА ДЈЕВЕ МАРИЈЕ, 1

*Метло Светле Дјеве Марије,
како чистиши дању мој дом,
ноћу буди чувар дома мој,
и немој да спаваш,
бди без одмора,
целе ноћи чистиши
уроке и враџбине што обузимају
моје укућане,
и враћај их оном
ко их најрађи,
враћај их њему на конак*

ВЛАШКЕ БАСМЕ / Алесандар Лукић, Бен Младеновић;
Алманах за живу традицију, књижевности и алхемију, 1998,
I, стр. 65

Изводи

5. фебруар 2002. Касно

6. фебруар 2002. 5:20 ч.

Пробудила су ме властита рамена

Бол. Бојазан.

Моја нечистоћа

Мој неред

Моје амбиције

Моје одлагање

Пророци, песници,

преводиоци, тумачи, трговци.

Ситне душе.

Подвукао бих црту...

*

Не вреди губити време

с хазардерима, коцкарима

Ни са часним женама

Једна ми спушта слушалицу

Друга ме лаже

Трећа ме свезује

И ником ништа

Подвукао бих црту.

Јуче ме је прљавштина

понела као поводањ.

*

Свезан сам чистим грехом
и оним што се никада неће збити

Чистио сам себе и опет покушавам
али прљавштина надире као свитање...

НЕРЕД

На столу
на полицама
у животу
у сну
у мени
у слутњама чак
у замислима
вишак ствари
белих писама
започетих а незавршених

Нисам подвукао црту
и кад сам је подвукао
Паучина има реч
Неуспех

Погрешна процена

Кафанска испичутура
Где сам погрешно
Увек видим касније

НЕ МОГУ ДА НАЂЕМ

Видим оно што хоћу
Не видим оно што тражим

Паучина
Паучина
Два миленијума ткани

Предузео сам акцију
за одбацивање

Не могу да се сетим
како изгледа тај папир

Абажур ми смета
Светлост с десна

НАЛАЗИМ

Налазим сваког часа
и кад се чини да је изгубљено
неповратно
Налазим

Видовита је жена била у праву
али колико?

Неисправна муштика - бацити
позиве регрутне комисије, такође
лекове којима је истекао рок

Налазим свашта
Скандалозни шифарник
Часне жене
Неискрена писма тобожњег пријатеља
Подсетнике
Решења. Одлуке

Враћам се - не себи, већ
налажењу

Добра је Твоја метла, Дјево Маријо!
(Четвртак, 7. фебруар 2002)

ОДСЕЋИ

Болестан прст
или руку - одсећи
То није прст
није ни рука
ни глава

То је Ништа
Има име и презиме

Ништа

Из даљине
се боље види

Из близине
има заводљив лик
Лепе речи

Бирократа

самозванац
дроља
милосрдна сестра
Г - дин професор
Г - ђа кривоока
Ништа

Званични богомољац
незванични стрвинар

Часна жена
и часни (не)пријатељ

Амбициозно Ништа
Пун себе као лубеница зрна
Куплер - мајстор
Телал
Власник ћепенка
Ј. Скерлића
Ништа
Нико

ИШЧЕКИВАЊЕ

Коса ми је порасла до рамена
чекајући добре вести
писма из туђине
из завичаја

До појаса

До пета

Заплићем се
Не могу да ходам од косе
Нема косаца да је покосе
Помрли су још док сам био дете
бербери, шнајдери, колари
чак и кафеџије

МОСТ

Зауставио са ауто
на оабли
Ишла плавуша
Никао бео мост
испод топола и врба

Ко је послао непознату плавушу
Анђели
Стара Европа
Нова Европа

Прешао преко реке
Зауставио се крај
дуда белог
пуног сочних белих гроздова
Чуо твој глас, Светла Дјево
Чуо гласове на другој обали
Није на продају !
Продаје се!

Пелен. Краљево дрво.
Колачи од цветова
Путеви школки
у муљу речног плићака
Жуто цвеће, јеменлика, млеч
Павит, бела рада, троскот
Срцолике рибице између црвених
и жутих испреплетаних подводних
жила. Црн под друмске крчме
Низбрдица снежна. Кидисање
мајстора на калфу. Ударац
у потиљак; крв. Вишње
у огледалу белих рада.
Вишње...

Бубрези су резервоари
кристалних слика и филтри
Пролазим преко Белог моста
са товарима баснословних слика
Бубрези су планине
Каменолом
Од камења из мојих бубрега
сазидали су бели мост
Да прелазе с оне на ову страну
из оног у овај свет
из сна у јаву опаког, лукавог милета...

ПЕТАК

Доста ми је рапорта
униформисане жене

Жене, која је нечедна

лукава, подла, мамипара
која је запетљала своју младост
своје најбоље године
своје мужеве
своју децу
своју родбину
која рода нема
Све је запетљала

У понедељак рапортира
рутински
у уторак исто
у среду исто
у четвртак исто
Све време петља
С цариницима
стрвнима, душманима

Чим зине
из ње покуља велика лаж
Прљавштина
Чак родоскрвни порив
Под очима јој је све записано
Најгоре. Повест нечистоће

Доста ми је
Доста ми је баласта,
рапорта душмана

Доста ми је сејања несреће
Доста ми је јавне болести
Јавне прљавштине
Доста ми је тајне прљавштине
Доста ми је куртизане
Доста ми је свега

Доста ми је романа града
Скини ме са овог Крста
Дјево Маријо
И дај ми Твоју метлу да чистим
лево од себе,
десно од себе,
иза себе,
испред себе,
у себи.

Добра је Твоја метла, Дјево Маријо!
(8. фебруар 2002. године. 19 : 47 ч. Лабудово брдо)

ПЕРФИДНОСТ

Душмани и развраћене жене
не сањају анђеле

Демони су им испунили
срце и вид

Интелигенција и знање
без поштења - страшни су

О почетку краја
говоре папагајке

У бордел треба затворити
сваку загонетку
од врага зачету.

Почисти, Дјево Пресветла,
остатак нечисте светковине
савршене изговоре,
крваве мрље, сваку мрвицу
нечисте светковине,
сваку влас плаву, или риђу, или црну,
сваку помисао на постељу
испод које чуче врагови,
или на којој се ваљају.

Добра је Твоја метла, Дјево Маријо!

ЗОНА ПРЕЛИВАЊА (Б) **(Апсолутни песник)**

СВЕ

Овде је моје све
и тамо
Овде је моја башта
и тамо
Овде је мој лонац
и тамо
Овај неред
сам себе гута
И овај Ред
сам себе гута

Низ кичму силазе сабласти
Вампирција и почетак
руку под руку
пресвлаче ме
Змију у пролеће
пресвлачи трње
оструга, шибови

Тамо је величина
пустиња, овсик, неограђен посед
Духови, извор непресушни
видици који се отварају
као пупољак кукурека

Тамо су склопљене казаљке часовника
и овде. Тамо је стало време.
Тамо земља зева.

Тамо је Манастир за спаваче.
Тамо је ипак овде.
Левак усисава
матицом дубоког вира
снове и планове,
згртање снега и шљунка,
букве, брезе и јабланове.
Риљајући тамо
риљам овде.

*

Риљам два ашова
три ашова
као за сађење винограда
четири ашова
као за вађење пањева
пет ашова
као за копање темеља
шест ашова
као за копање блага
седам, осам, девет ашова
као за гроб

Риљам. Риљам...

ИЗРИЉАО САМ ОВО НЕДАВНО

М. П. ; С. Р. ; Б. М. ; Р. П. З.

Не само памет, душу а ни пут нашао није
онај што с ђаволом тикве сади. Залутао
је у свој живот, шипражје сујете, амбиције.
Био је јарац, као млад, лепојкама гугутао.

Чиме је, у ствари, песник тај бивши, себе спутао?
Потписник многих књига; песник који то није
више?
Ко утопљеник је, на површину мора поезије, исплу-
тао.

Био је, кад се размисли боље, горд (ташти изби-
рач).
Завејаће га снег заборава, дуга, неописива зима.
Нашао је , у позним годинама, сасвим прикладан
отирач.

Никад се није виноу до ретких, музикалних рима.
Никада, у ствари није био, балкански шамански
врач.
Да слушао је жуне после кише, друговао с
чешљугарима,
складовима, памтивеком, горчином - обичан је
трач...

Писао је између редова саструганих палимпсеста,
у најбољим тренуцима мрмљао себи у браду, ко
јуродив.
Другом је руком склапао срамне пактове, садио
тикве
с ђаволом. Ницали су му рукосади : модерни
уплив,

спрао га је обилнији пљусак, као праšину,
праšину, суварке...
Први обилнији пљусак га је понео, као труло
лишће, смеће.
А био је угледан песник, члан ђаволове странке...

Шта с толиким његовим писанијама, књигама? Ни
сапун
не би могла од тога да скува Будућност, а не
чварке!
Није испунио дужност - не зато што није имао

среће :

мимоишао се са њом као са вољеним бићем.
Друговао је са погрешним људима, премисама,
химерама. Да је друговао са зебом или детлићем,
да је уместо толиких песама написао пар искрених
писама;

можда би се примакао миц по миц тајни апсолутног
песника?

Да ли је Бог слеп? Шта анђели раде. Није се
питао.

С Богом и Србијом је он свео рачуне - циције! -
још док је - дрчан, сав важан - континетима ски-
тао

о туђем руву : о трошку тзв. тајне полиције!
Уклопио се, доспео на ударне стране,
постао академик, књижевник у футроли, у ливреји.

Научио је занат кукавица, подметање јаја.
Научили су га ујдурмама, његови шефови : фарисе-
ји.

Научили су га од почетка, од младости ране.

Пало му је, што се каже све могуће, све награде.
Опробао је све ужитке, плус станови и путовања:
фрај!

За њега је, и њему сличне, још на земљи и још
поодавно започео, славан живот, и срећа и Рај.

(Епилог)

Нека вриште
и треба да вриште!
Почисти их, Дјево Светла,
све опоганише...

Млеко, руже и снове.
Сад их тобож тиште
пљачке, неправде нове,
ново Ђубриште

на ком су ђипали
читавог века.
И њега опоганише.

Кад говоре, кроз нос шиште.
Нека шиште
и треба да шиште!

*

Нека пиште
и треба да пиште!
Ова земља није земља
већ - гујино гујилиште!

Мирођије у свакој чорби!
Првоборци из древне бајке!
Почисти их, заувек, Дјево,
те кукавице и издајнице своје Мајке.

И своје мајке и туђе! Скројили су
Будућност нам лепу -
те гује што се, сада, у процепу,

увијају, као хидре, и шиште ли, шиште.
Нека пиште
и треба да пиште!

>>>>>>>>>>

Ујутру ме салећу
У подне
Увече

Чешљем за конопље се браним...

Сојка тица. Вране,
тачније од будилника.
Хиљаде кликтаја.

* * *

Заглавио ми се међу зубима
један подлац,
један кујунџија,
једна бештија.
Умор. Мој умор.
Мој грех.
Смрт моја.

Драперија зелена.
травица јесења.

Вране. У свитање.
И око пет поподне.
Вране. Фебруар.
Оно што одвезује
Свезује.

Шејтан седи наспрам
мреже своје
за лов
нешејтана

Даје, онај ко има.
Како да онај да
који је увек просио?

Вране. Вране.
Ране. Ране.
А не. Н е...

Comprenes - vous tout ce que je dis?
Разумете ли све што кажем?

ЛЕГЕНДЕ О КРАЉЕВИМА, ТАПИЈАМА, ИЗВОРИМА И ОСТРВИМА

Ишибао сам у сну
старијег сина
Од млађег сам бежао

Воз ил камион
из кога неопрезан малиша
испада као врећа.

цвет кајсије, шебој, бокори перуника,
 кроз шести - гробље, узбрдица,
 кроз седми - курвари, племе трговаца,
кроз осми - шимшир подивљали, бор који се суши,
 кроз девети - велика остава, бршљан,
кроз десети - дивља стаза кроз пуне мочваре
 оних што су нестали мрачни пуни отрова.

 Два сам прозорчића
 и сам направио :
једанаести гледа на пучину океана и валове,
 дванаести на звезде.

 И тринаести сам прозорчић
отворио, када напуних двадесет и кусуср летра,
окренут рушевинама, разапетој мрежи домаћег
 паука.

Кроз њега сам до сада највише вирио.

 Али кроз њега се не види најбоље
 ни далеко ни високо ни дубоко,
 предмети су увијени у сан,
дрвеће заогрнуто покровом сабласти,
нада и љубав нестају у магли на реци.
 Људи, међу којима беше и пријатеља
 и познатих, одлазе
 с неким дамама у црнини,
одлазе по снегу на врховима прстију,
одлазе до јабланова иза прве окуке,
 да се никада више не врате.
 И они брзо нестају у магли,
 постају нејасни,
 да се никада више не врате,
 да никада ништа не објасне.

 Петнаести прозорчић
отворих вођен нејасном чежњом,
 окренут према вечној кући,
према погледу који досеже чак - иза гроба,
 кроз тај прозорчић сад гледам.

Кроз тај прозорчић понекад могу да видим тако
 јасно
у даљини оне што су неповратно отишли одавде,
 оне што спајају вале и звезде,
 исток и запад, север и југ,
проклетство, грехове, промашене судбине,

ЛИТИЈЕ. Песме Есмера Белатукадруза

несрећне љубави, дворане пуне раскоши,
децу мраморних каријатида,
душе вечитих нежења, вечито мртвих и бесмртних,
куле од леда, блиставу светлост,
неверне анђеле како израњају из кристалне пене
подижући црне и танке руке,
децу у црини, сирочад, Бориса Пастернака,
песнике купљене јефтино и оне уклете,
непролазну лепоту испод белих маварских
лукова, одјек цилика ластвичјих младунаца,
ора, гоча, плех музике, вапаја,
и хиљадугодишње пљускове
одевене у копрену свилену,
разапету горама и равнима које видех
путујући моравском долином,
јер присутни су ти плодносни пљускови
и кад не пљусте,
виде се како долазе као коњица
из даљине непрорачунљиве.

У једном кутку мога дома
седећи крој тога петнаестог прозор(чић)а,
гледам погледом Бића које ће ипак стићи
јер досеже и спаја таласе океана, Кумову Сламу,
Њујорк и Переделкино, Париз и Бомбај,
Арарат и Кладово, Букурешт и Штокхолм,
Карпате и бразилске прашуме,
гавранове, сабласти и анаконде,
фоке и зебрасте коњиће,
Калемгедан и Краку лу Јордан,
безбожнике разних фела и нација
и побожне душе, које напредују пешке,
којима крв није сваки дан и сваки час
ударала у главу. Које су се могле занети
гледајући гроздове пужева на стабљици
жуте планинске цветнице,
или које је задржао
цвркут зебе или чешљугара...

ЧУДО СА ОРМАНОМ

Отворио сам орман
и угледао велико брдо,
велико ћутање,
велики неред,
хрпу неопраног рубља.

Пророчица је чучала
у углу ормана,
црна као угљен.

Црна као бубашвабе
што су навирале
из старудије,
из пукотина.

Или је то био
само кип,
само образина Сибиле?

ЧУДО СА ЗМИЈОМ

*...Људи браћо,
ја ништа не учиних против
народа или обичаја оцаких,
а предан сам из Јерусалима
као сужањ у руке Римљанима...
Л, 28; 17*

Море азијатско,
и море бирократско.

Ова лађа на којој плови
сужањ, пшеница и војници
разбиће се ускоро у олуји.

Биће штета непотребна,
али ће анђео сачувати
праведнике и недужне.

Змија ће ујести двојицу,
и неће им бити ништа.
Змија ће се повући у рупу.

Испливаће из мора азијатског
и мора бирократског
на неко светло острво.

СВЕТЛОСНИ ПЉУСАК

Ђаво нам шаље
ствари, ствари,
толике дрангулије
и затрпава нас њима
и прашином.
Он је закључао врата

прозоре, душу и кућу.
Он је направио
кров и подрум,
многе замке
за птице небеске.

Отац наш
заштитио нас је,
анђеле гргурави,
муњама,
светлосним пљусковима,
што лију
на наше
очне капке
и одбијају се
враћајући нам се
као поворке слика.
Слепци су наша браћа
и много боље виде
унутрашњим својим видом.
Ми видимо, понекад, само док спавамо,
а они и будни.

Светлост је наша одбрана,
наша сабља.

Тама је црна
и одвратна
као бубашваба

Црно је инсект
црно одлази у црно

Светлост је моћна
слике су безбројне
анђеле гргурави

На пијаци свашта нуде
по цени прескупој
осим трулих јагода
и печених прасећих глава

Кох и слаткише
и нове чарапе нуде у бесцење
али нам све то није потребно,
анђеле тајни,
јер се хранимо кликтајима

у висини, у даљини,
обиљем слика
које навиру
из огромног сећања Нашег Творца.

*

Рукопис срнајки
и врабаца по снегу
испред плеварника
или штала

Рукопис речних шкољки
по зеленкастомрком
речном плићаку

Дијамантски потпис
анђела на прозорским стаклима
на изворима
на барама
на рукавцима речним

Црте на рабошу на бачијама

Потписи муња и громова
на висоравнима, у буквицима
Потпис Господа
на пропланцима

Записи сврдлом
на посвећеним дрветима
на храстовима

Печати папака
и вијуге змија
по прашини

Светле пруге
по загаситом небу

Потпис рђе

Гушћи од обрва
потпис маховине

Потпис сумпора
у урвинама горских потока

Потписи

духова пећина

Потпис бензина
или нафте
по барицама по друму

Потписи мува
по светлости
по старим писмима
и пожутелим фотографијама

Потписи светлости и таме
на змијској кожи
на кожи даждевњака
на крилима
стотина врста лептира
хиљадама врста птица

На змијским јајашцима
кожастим потписао се небески чивит
на мрављим и кокошијим
само Сунце...

Сви потписи произилазе
из Светлости...

Све оно што је на дохвату руке
неупотребљиво, далеко је
једном је било далеко
равноправно је са далеким
Повест зближавања
повест је раздвајања

*

Цвет детелине
Црвена ружа
цвет попонца
цвет бундеве
цвет боце
цвет ивањски
цвет кукурека
цвет хајдучке траве
цвет дивље перунике
Ђаво нам шаље свој букет,
Богородица љиљане,
нечисти духови -
отровне печурке

Божија планина,
Божја насеља су на облацима
у даљини, у висини,
и могу се видети понекад
ако се човек загледа
у том правцу, удуби

Бог више не силази на планете
и на Земљу,
јер дејствује путем светлости
на живу и неживу природу,
на живу природу дејствује
топлином светлости.

Творац дејствује светлошћу и љубављу
јер је Сам то
Бог дејствује преко добрих људи.

Сваки цвет потврђује присуство Творца.

Цвет детелине разговара са анђелима
и разуме њихов говор,
и они разумеју свет детелине.

Цвет бреста понекад проговори
ехом далеких мора и таласа,
ехом уздаха анђела.

Цвасти босиљка у сутон
у баштама на све четири стране света
понављају једвачујну радосну арију анђела:
Мир, Самилост, Сажаљење
донеће свету испуњење.

*

Творац ми је показао
Знамења невиности
док сам вадио из вреће
кох и друге слаткише,
цветове беле лозе,
светлуцава зрнца шљунка
са речних спрудова,
струкове зумбула,
зеленкада, булки,
вrbене и шебоја,
смрдљевка, цветове
белог багрема.

Бог ми је послао
читав свет
бескрај на длану
и толико слика
да се одбијају
о моје капке
и распрскавају
као капи кише
љоснувши на тврди камен,
разбијају на стотине
других слика
и вечност у неколико часова,
чак и онда док сам тумарао
слепим сокацима историје.

Творац нам је наменио
вечне пљускове и снове...

*

Када се чини да нема пљускова
постоји у јутро и с вечери
роса, и Божје локве
где пију понекад с вечери
сјајнокоси анђели, рајинице
лисице и фазани; где и сам пијем

Сумња никада ништа анђелско није створила.
Понекад је као олуја, и горостасе оборила.

Ко расађује сумњу, нека је проклет.
Вера је дечја, или је нема.
Вера има своја чуда, своје подвиге.
Деца не мисле на пакао и на смрт,
јер их савлађују радошћу и истином
која је њихов живот.

Деца су бољи учитељи
од оних са предикаоница,
од попова, лекара и учитеља, философа.
Од курви, уметника, књижевника и лажова
и тровача свих фела.
Испод дечије туге и радости
скривају се знамења невиности,
читав свет у семенки јабуке,
или семенки сунцокрета, бундеве,
знамења бескраја,
знамења суза и вечних пљускова,

вечности саме...

Вера је или детиња, или лакрдија
ауторитативних лицемера.

Богомољци су опаки
као и истоимене бубе богомољке.

Вечни пљускови непрестано бризгају
за све створено,
и за тебе, ма ко ти био,
који се чудиш чуду, и не верујеш.

Творац брине о својој Башти непрестано
и залива је неуништивом енергијом.
А тамо где је светлост начинила чуда,
топлина светлости и љубави,
Творац ништа не подрезује,
него залива дуплом и тродуплом мером
млазева неописивих снова...
Недеља, 19. маја 2002.

РАСТАНАК. РЕКВИЈЕМ

*

Тако је густ, дубок мрак.
Завија пас. Зазвони телефон.
Пропадање - у амбисе. Црне ко фрак.
Руше се коленике, леп (плафон).

На гробљу је ред; четири генерације; низ.
Блештали су - пламен свећа
и сјај сунца. Нарциси.
Све се испреплело : несрећа и срећа.

Надреално. Мајко, са нама више ниси.
Није тишина дубока од твога укопа.
Ко некад је, апсолутна, знана.

Туга је, осећам, густо посејана.
Отац све више на страшило личи.
И на, Боже, опрости - гаврана.

**

Судбина ће увек бити бржа од живог створа.
На гробљу ова мисао бива очигледна.
- Овде има још једно место; ту ме укопајте,

ЛИТИЈЕ. Песме Есмера Белатукадруза

каже отац. Налаже нам упутства ванредна.

Нарциси, мирисави, бељи од снега,
убрани у кругу Наталијиног врта,
контраст су црнилу, помрчини, тузи,
лепота на ветру, виткија од хрта, али - крта.

Враћали смо се косином брега
са које се ширио неописив видик...
Дубока је, густа ноћ, мукла ко крик.

Сувишне су речи. И ниједна песма
није дубока као ова апсолутна тишина.
Дубина пуца као плик, душин плик...

После 22. часа (Мишљеновац; субота, 8. јун 2002.)

ЛИТИЈЕ

*Дневник ствари које је надживео
Есмер Белајукадруз*

не знам зашто
али кликтај тих птица
што круже изнад моје главе
што слећу, понекад,
као да је порука,
упозорење.

трчи као мува без главе
тај момчић у цветној кошуљи
пред њим је читав живот,
али не велики изгледи
Волео бих да Бог бди над њим
непрестано
непрестано

са прозора видим
судбину светлост месечину
не сахране и свадбе
неизвесност ме подгриза као црв
сто је пренатрпан

*

вири
нестаје
дух
сина
или
покојника
не знам

можда је то била
варка
једног трена
ехо
последње
виђене слике?

*

Шта је боље
ближе

МРТВИ УГЛОВИ

Из сваког мртвог угла вребају
године,
деценије,
векови,
миленијуми.

Слаткоречиве
жене
натечених подочњака;
дахтање,
полуције пубертетлија,
псеће свадбе,
црне свадбе,
апсурдне фарсе
амбициозних драматичара,
хук водопада,
уметност махагонија,
презервативи,
антологије парохија,
курајлије, брђани, мокра браћа,
бајати филмови, још бајатије књижурине,
психологија духова неолита,
колективна (не више храмска) проституција,
агонија европског хуманизма,
пресовани цветови,
мрље сперме на пергаментима
исписаним калиграфским словима,
оклопи корњача, прах нарциса,
и златни цветни прах сунцокрета,
перца сврачака, врана и детлића,
змије цровених ушију,
катедре руиниране, буве и сукрвица,
роса роднице, и откинуто зрело
титраво лисје кукуруза у висини,
пружни прелаз, трескот, крупни
љубичасти цветови боце,
проја, аља и тврди овчији сир,
чварци, пластови и залеђене баре,
дрхтање вирова провидних сунчаних
октобарских дана, посивело лишће раките,
високе обале речне налик на делове
античних амфитеатра; плићаци
пуни снопова конопље прободени
кочићима... итд.

Слепи сокак Душана Вује - није био слеп.
Баба Дива. Све је смртно и пролазно.
Дедињске виле. Комби пун песника.
Једном куља крв из носа. Други је као од брега
одваљен.

"Говориш своје стихове као да су
најбољи на свету, вели песник трећепозивац.
Великосрби; кретени ужирени; патриотске ћифте.
Кланови мафијашки, комуњарски. Смрт
(мора да је смрт грозна, ипак?)
Најбољи лек против депресије,
рђавих расположења је - рмбање,
вађење и цепање пањева.
Канаринац БИГЗа у УКС.

Подметнута курва. Шпијунка.
Подрум - јебодром. Подочњаци.
20. октобар 1993. Увече.
Кајмак. Перверзност.
Избегавање. Неко ју је својски
пропрашио, поломио претходног дана
- подочњаци
до уста... ужас, белина, празнина.
Оно о чему се не говори,
ни на исповести, не пише.

Што ће испливати на површину
као утопљеник кад му пукне жуч,
касније кад не буде било важно.

ПАТЊА

Понижени и увређени
Пензионери, деца
- Дај ми пет динара да купим цигаре!
Понавља као покварена грамофонска плоча
Скупља пикавце по тротоару
непознати који носи на голим плећима
Крст, а на лицу ранице, мучеништво

Глад и беда. Атомске бомбе возају
кроз главни град. Све чега се сетим
упућује на подлаштво, на насиље
на убеђивање.

Жилава сорта, алава.
У се, на се, и пода се.
Санцаклије, чивчије, ере,

чочеци, Шопови, србовласи,
србокатолици, ...
Ђаво би могао да уједини
све те...успехе и неуспехе.
Јагњетина и проклетство.

Дукати. Турски, римски,
Марије Терезије.

Не треба
имитирати ноја, гурати главу у песак
пред неуспехом. Он има солидну основу,
дуг родослов и изгледну будућност.

Правог успеха овде никад није ни било,
а оно што под тим подразумевају,
што је дошло преко ноћи
стоји на несигурним темељима.

Успех спорије путује од мрава.
Успех је поплочан многим неуспесима.

Једни овде копају дукате
ноћу по старим селиштима,
други дању и ноћу по својим главама.

Прокопали су лобању,
мозак бацили на кишу.

Ископали су срце,
бацили га луталицама.

Постаји су лутке.

Лутани праве лутане.
Лутке рађају лутке.

ХАОС

Живим у неизвесности
разапет између не више наде
и справе за мучење

лажи
подразумевања

сурова је реалност
љигава су бекства

усуд ми је веома близу

тржиште је немилосрдно
не знам шта носи сутрашњи дан

гузови мадоне
сумњиве промене на кожи
на челу, на бутинама
три врсте наочара
приближавање нечег
коначног
баријере
судбине
олује
ћепенци
фијук
шићарције
и јарције
котрља се
низбрдо
низ кров
српске куће
фијук
шкргут
вихор
изнад потиоке
дрма се
дрма
кућа бела (већа од хотела)
на гробље подсећа
трг
и земља цела
не би ушо
у ту партију
ни за брдо карамела
Онда не кукај
и трпи!
Чарапе и гаће
баћо, крпи
као швеља
.....

СУДБИНА

Ударац за ударцем. Мај, јун. Дупли стрес..
Туђ ми је овај крај. Идем кроз мрак, туђ.
Не верујем; не осећам ништа, ни бес.
Нахватала се, као у тегли с пекмезом, буђ.

Туђ ми је овај крај. Идем кроз мрак, туђ.
Не верујем; не осећам ништа, ни бес.
Нахватала се, као у тегли с пекмезом, буђ,
око живота, будућности, полета, зрења.

Опирем се, али изгледа слабо и узалуд;
судбина ме својим зупчаницима мења.
Птице су јутрос донеле упозорења;
снови пре њих (не нисам сујеверан, луд).

Не живим под тежином слутњи, магновења.
Је ли ме проклетство, или Бог,
дотерао до овог руба, зида, апсурда?
Немам куд?

Можда сам у истрчавањима претерао?
Бог, ваљда, све види? Није ми труд
био узалудан сав, о томе не вреди причати.

Сеоба је на видику, блиска. Не Страшни суд.
Тамо где ће барске птице кричати од свитања.
Имам, изгледа - куд. Север је моја стара и коначна
судбина?

Шта су ми суђенице одредиле кад сам рођен,

то више нико не зна. У ћутању је дубина?
Пијан сам од туге бескрајне, не од вина.
И изгледа да сам Усудом вођен..
Гуши ме летња спарина и тмина...

ЗЛОКОБНИ ЗНАЦИ

Сањао сам оца
у породичној библиотеци
испод стола
нешто тражи
нешто је рекао
рашчупан
не могу да се сетим
нисам могао да се сећам

светлост је толика била
јуче поподне на Бежанијском гробљу
док су Здравковићи упожавали своју мајку

смрт, хаос, гаврани, љубав и светлост

кромпир са Урала
откоси са Урала
брезе и јеле
амбиси испод врхова Кафказа
све се завезало у чворзве се завезивало у чвор, у
бол

Пробудио ме је у свитање гавран
Нисам разумео шта поручује али сам се мало лецн-
уо
сетио онога што сам сањао

трагедија никада није делимична
несрећа је огромна

Хаос цури и намеће се
вране су паметне птице
Јављале су ми се јуче у свитање с крова
неуспех је успех
успех је неуспех

Вечнаја памјат у Капели
затим изнад гроба отвореног
орно засипање лопатама
руже и лице мајке

На педесетак корака
од Капеле, мермер и светлост
фотографија моје прве покојне жене
Хладовина борова

ширина гробљанског хоризонта
тихи разговори; пословност, упознавање
светлост, љубав и смрт; енигма смрти
решавам је бавећи се енигмом љубави
свакодневно умиру прекрасна бића
које сам само једном, или два пута срео,
а неке никада нећу

Сувишне су речи, на гробу
Тако реско звучи позив на даћу
Ракија равна отрову, витриолу
Згоде из јужних крајева.

Присећања на детињство и младост,
погачу, сир, печену љуту паприку,
извор шумски ледењак, незабораван,
непоновљив укус; турске крушке.

Медведи на Радану.

Обнова воћњака, кратки век стенлејки
нико не спомиње српске шљиве

снег на главама

искре у очима

братска љубав која је победила године

лепо је чути, још лепше видети

како се браћа заиста воле и помажу

и налазе једни другима и у срећи и у несрећи
волео бих да могу да отпутујем на Урал, на Кафказ
и да тамо испод Кафказа останем коју годину,

чак и у Сибиру...

Помишљам на непрегледну равницу
враћа ми се земунски поглед на Борчу
у мочварама и непрегледним ритовима

осим пијавица и комараца расте и нека нада...

СИНОЋ...

На поду, ко у времена стара

запињање лука

у грчу

одапињање стреле

погодак

у ...

неописиво.

Неизрециво.

Врућинчине.

Гола вода

Инфекције

очног капка
главића
Узалудни телефонски позиви
нико не подиже слушалицу
барена сланина
патлиџани
баксузлук

разговор пре сна
разговор непријатан
разговор после сна
са телом; грозничавост...

ПЕДЕСЕТИ РОЂЕНДАН

теписи
топли под
српско - шиптарски крај

Бог бди и помаже
Свемогући, Свевидећи

Зли износе шут
без речи

хаос
рачуница ситна

*Дневник сивари које је надживео
Есмер Белашукадруз*

Итрулео доњи део судопере,
славине. Цури.

Све је до - тра - ја -ло!

Сањао сам снове тужне.
Возим на велосипеду моју драгу.

Заустављам.
Док разговарам са неком девојчицом
моја драга упали мотор
и оде низбрдо...

Улазим у неки париски музеј
И моја драга је већ ту
Прикључује се једној групици туриста,

напушта ме и опет нестаје

Тражим је
Узалуд

Јутро на сеоској железничкој станици
Сова на врху крова
напуштене куће - преко пруге

Брже дозревају зелени гроздови на вињагама
од доласка јутарњег воза

*

Џури
непрестано џури
овде, тамо

Избацујем труле даске
труле водоводне цеви
парчад разбијених чаша
крпе и дроњке
слупана прозорска стакла
корпе за смеће
неисправне апарате
хефталице, сувенире
лекове којима је давно
истекао рок употребе
Не купуј ништа јефтино,
прескупо је, брале!

Џури црвоточина
крв, слуз и сузе.

Моја драга - џури.
Небо џури.

Моја драга узјахала
градоносни облак

Лоснула је у шљивик очев
и оклизнула се на кашу
непокупљених плодова
обузетих ферментацијом, џурењем

Клизила је низ падину до потока
што набујали рину земљу
и постаде потокопловац,
па рекопловац.

Седим крај мутне Мораве
и чекам да ми је донесе

Џури.
Џури август.

Легао сам као паша
пробудио се као просјак
коров у башти
још бујнији у машти
пршти као у воденици
у купатилу
водокотлић
исцурео је август
Заклопача / Главичица
5000 ДМ
обећање
сумња
капитал
грижа
замрзнут пребранац
шпекулант
купио теретни камион
бараке се распадају
глад; сељанке; Зелени венац
Пробисвети плавушани с крастама на лицу
три векне полубелог, виноградарске брескве
праскве
Мироч, Ртањ, скупљање пикаваца
подмукла болест; кашаљ
коректуре
захвалност, незахвалност
сирене, депресивност
одваљено седиште у аутобусу
шећер; бубрези; труло воће
импрегнирано лудило
ликвидатор и светац
подрум; будућност
погрешна процена
ветар шушка као бубашваба
мук
телефонски позив
мршав ручак
дан за вађење кромпира
видим пропаст
и инат који нас је одржао

долећу јата
грешака
сумњи
није довољно бити писмен
образован, талентован
потребно је још нешто, кажу
будућност једе поласмрзнуту пуњену паприку
двор у Наупари
кошуља од српског бега
лето у Крушевцу
мангупска писма сликара из западних глибова
живот је пролетео као јата врана преко
сребрних топола
најгори тип
добрио је некакву шансу

пуцкета, крчка
огроман депо
свега и свачега
до подгрца
породичан мит
главобоља
јавио ми се жив лик

укртела и жута
ко жар на језику
спаваш ли
не спавам

пролазе аутобуси
момци у бермудама

лето и ...

**(Уз Мораву
низ Мораву)**

Ивање - Бојник,
зељаник, погача,
ноћ, олуја,
магле на Радану.
Бојник - Лесковац,
петнаест до дванаест.
Где је југ, а где исток,
север и запад?

Железни бивол
дојездио је са истока.
Србија је на парастосу.
Цигани говоре течно српски.
Нишки. Јагодински.
Ниш. Сталаћ.
Параћин. Лапово.
Мала Крсна.
Облаци опшивени златом.
Хиљадугодишњи пљускови.
Кратки пљускови.
Куће старе, сиве, тужне.
Туробна поља дувана.
Мутна Морава.
Порнографија.
Географија.

Забуне.
Спарина.
Јата гусака.
Тополе.
Не разумем себе
ни метеорологију.
Ноћ на планини је црни диносаурус.
Негде непретано жубори водопад.
Хује записи.
Нисам видео гује.
Царске видике сакрили су облаци
и магла.
Нисам сусрео корњаче.
Две мачке младе
спавају под ајатом.
Дуд крај чесме
барјактар је најезде
зеленила.
Планинска невеста
отвара царске двери
светлост је прогутала
у трену опасну сенку
ораха.
Сунђер расте усред планинске баште.

СУМЊА

Управо сам телефонирао
далеко, далеко.

Много сам наиван.
Деца су искрена,
старији су научили лукавство,
а лепојке вребају прилику.

Мој отац, у кога се могу поуздати,
више но у ма кога на овом
(и на оном!) свету
кречи
магазе
као гробове,
ратује са инсектима
и уљезима.

Тамо где има добрих изговора,
одавно је започело расуло.

Овај свет је мрачан бездан
пун развалина.

Моја драга није само моја,
и није тамо где би требало да буде.

Моја драга је чигра.

Сапета је као крава на паши
најгорим искушењима
и тако амбициозно и курвањски
ради у корист своје штете.

Који ме знају подробније,
познато им је да нисам женомрзац;
међутим, ни једној жени не треба
гледати кроз прсте.
Слобода је од многих начинила вештицу.

Зло је тако жилаво
и напредује брже од континенталне прашуме.

И паучима, и прљавштина, и педантерија.
И јад и беда.

Робовима су потребни робови.
Слободни чезну за слободнима.
Курвари налазе себи сличне.

Сујетни и убеђени
праве исту грешку.

Слични се деценијама не налазе.

Лавори су пуни бубашваба.
Из семена лубенице никло
стабаоце, ужиливши се
у крпи на судопери.

У мом одсуству су у кухињи
порасле вреже,
процветале.

Тако су се по читавом стану разрасле
вреже неостварених амбиција и жалости
за најближим крвним сродником.

Телефонирам опет.
- Дobili сте тражени број, после првог звучног
сигнала оставите поруку...

Лето је многе као вихор
развејало широм Србије.

Уместо на море, сад практикују
одлазак код најближих у унутрашњост
и живе од милосрђа браће или старих мајки...

Бог има начина да опомене безбожнике.
Ниједна поплава, болештина, катастрофа
није случајна.

Подлост и грехове треба свуда разоткривати.

Умашћен и прљав јастук
веродостојније је сведочанство
од лепих снова о будућности.
Дечја граја је весела,
али деца су врло наивна и појма немају.

Жене шире несрећу.
Судбина непрестано вреба иза вечне бусије.

Грех насрће на свакога непрестано,
али му понеки са карактером одолевају.

Многи му се потајно подају, опет и опет,
гадећи се самог себе,
враћајући се у варварско раздобље.
Неке жене разара алкохол, друге болест
која је последица, треће необузданост
и замка пола; и свакој је укусан као пуномасни
сир и врућа погача грех који не долази из
света, већ из прљавштине њиховог срца.

*

Толико тога треба одбацити
толико тога
дрангулије

Гуши ово богатство мизерије,
најјефтиније публицистике,
љутина димних завеса.

Све је дотрајало
постељно рубље
дечја гардероба
соц - фразеологија
демократска реторика
фасаде. Ауторитети.
Шрафови.

Видео сам своју земљу
путујући уздуж и попреко спорим возовима.
Видео сам изровашена лица
нађубрена безнађем.

И видео сам виле богаташа
по варошима и градовима,
на брдима, у кањонима горских река.
Комунизам је био Алајбегова слама.
Србија нема више сељака.
То су старци и старице
који чекају свакога дана да умру без вере и наде.

*

То је, на жалост, једно старо гробље
зарасло, дивљина, зверињак

Дошло је време да се открију
тајне - све тајне,

и оне најинтимније.
Помрчина бубри као плави патлиџан.
И земља бубри као леш.

Најчешће сам у праву,
никад радостан због тога.

РАСПИТИВАЊЕ > ПЕСМА

Шта је с овим?
Шта је с оним?
Где је Он?

Споменуо сам и конкретно име.

Слегли су раменима
четвртасти људи.
Непознати.

- Иди у Скопље!
један старчић рече
и неочекивано запева
истежући шију као петао,
запева песму
из које сам се пробудио...

*

Огромна топола
усред мутне и широке
велике реке

Велике гране
витке гране
сребрне

Ухватио сам се за врх једне
и заљуљао
горе
доле
небу под облаке
па до водене стихије
која клубуча
Све више
и више

Одбацујем се
нечуvenом снагом

из себе
горе
доле
и вичем:
- Брате,
ехеј, брате!

Горе
доле.

Нешићууу!

Дозивљем,
али никога нема
да се одазове.

Широка река
мутна и брза.

Висока топола
превисока
сребрна.

Ближа ми је водена стихија
Ближи су ми облаци
и обале од ма ког живог створа...

*

Теле
или девојка, лепотица
ишли су право на мене

И ударили ме у плећа
Теле ил девојка...

*

Велико двориште
школско, провинцијално
На крају дворишта
поток обрастао травуљином
Прелећем ограду
и идем поточићем

По нека рибица

Пастрмко
пастрмчице
пегава, плаха!

Пиле плива поточићем
и не уме ни да писне
плива ко зрак сунца

Пиле, пиленце жуто!

Хватам га и бацам
на обалу
квочки или газдарици,
баш ме брига.

Чупава је обала и црна
густа, као бусен циганске обрве.

НАТАЛИЈИН ВРТ, слутња

Наталијин сан животни
украдоше блиски, својта

Не и Врт
Не могу да украду нас
Вечност, Потоње

Путањица преко брежуљка
према Главичици

Благо под прагом
Презрели патлициани
Књижевници и садужеји из Јудеје
саблазнитељи
не просвећују не заслепљују
откуд они овде
у овој шумовитој малој земљи?

Харају по Наталијином врту
за себе и за пријатеље своје
јер знају да неће дуго
Чупају цвеће, бостан
ломе гране оскоруша
због неколико плодова
газе бокоре нарциса
хризантема.

сујетни, изроди
јесен, пухор пепела

Горди лопов; провинцијско мазало
Ко хармонику, згњечиле су га године
амбиције, па не може да узме ни даха
ни да јекне

*

Ваша посета, Снови моји, доноси
претек и отвара ризнице
никад необасјане светлошћу.

Још не долазе мртви
да узму немоћи живих на себе,
али неки већ разговарају са мртвима
као са живима, у Твоје име, Господе!

Ко жели живота, сновима се мора хранити.
Донесе нам Бог снове у долу мучевну;
донесе нам Бог и неком нејасне а другом
јасне слике показује;
неком играње слика поједе душу.

Гробари су пијанице.
Гробари закопавају и ћуте. Господ откопава и виче.
Синови мајку закопавају, Господ откопава;
бољи је син Господ од синова.
Муж жену загрће, Господ одгрће;
бољи је муж Господ од мужа.

У дроњама праведника крије се Бог.
Крв праведника једино је писмо на земљи
које нико никад не може избрисати!

Где је Наталијин врт, тамо је царство...

И сваки струк је у њему здравље и снага,
пуноћа здравља и снаге.

Безгрешност не вене.
Безгрешан има много живота. И даје.
Живот је поклон,
и само се може поклањати,
и поклањањем умножавати.

Ех, отмичри, узалуд насрћете и харате
Наталијин врт; што више будете отимали,
све ћете мање имати.
Све више ћете се смањивати

док не ишчезнете.

Никад не узми, него поклони.

Не додируј туђе.
Додируј Бога, јер то чисти од греха,
лечи од болести,
избавља од смрти.

Ко уђе у Наталијин врт, упознаће истину
Уселиће се она у њега и постаће једно
са Вртом и Истином
и неће више бити полован, већ цео човек.

Истина уцељује, и чини целим, док обмана ситни
у комаде и меље човека у пепео.

Просуо си светлост по тами бујног Наталијиног
врта,
Господе, и произашле су боје и облици. Наднео си
се лицем Својим над бездан, коме је име овакво
или онакво, и бездан се мучи у грчевима и заплиће
у сенкама. Сенкама изражава лепоту лица Твога.
Не вреди огледало у тами, не можеш ништа виде-
ти.
Светлост је потребна лику, огледалу, и свакој
биљци....

Не једем у Наталијином врту презреле смокве
ни диње, већ светлост. Бога једем.
Већ годинама душа моја Бога једе
ум мој Бога једе
нека га и тело моје једе
нека га сви које знам и не знам једу

Једем Бога
да би оживеле моје кости
мртве кости

ВЕШТИЦА

Сазнао сам коначно ко је
пробудивши се из сна

у коме сам пробао
црвени реденгот или јакну

јеврејског је порекла
чинодејствује
испод једног старог гробља
саветује се са вампирима
и најстаријим враговима.

Уместо метле јаше
једну будалу.

Родио ју је црв
црв што нагриза
дрво живота.

Борба против вечног зла
мађија
равна је борби
Дон Кихота са ветрењачама

Сад барем верујем да знам
шта ме убудуће чека.

Маштарије
и којештарије.

Магле и мађије.
Маглуштине
и алуштине.
И ретки
убоди мача анђела
облака дебелих и тучних,
ретки блескови
светлости.

(ПРЕ)РАНА ЈЕСЕН

Песма нас је подсећала,
рибала и гађала
небеским телима
кравим као лубеница
и стварима које су
надживеле своје мајсторе
и сопственике,
торбицама и кутијама
васељене, сликама
ишчезлих планета,
неописвом стихијом
и плусковима нереди.

Песма нас је поткопавала,
сапитала, усправљала.

Јуче и јутрос.
Пре пола века
и пре много векова.

Песма је одушак,
вез, издубљено дебло букве
којим из пукотине, стене,
отиче, отиче
смарагд, светлост и перје,
лишће јаворово, семе папрати,
лед из таме, санте облака,
густина судбине,
талог дубине несреће, напрати,
Литургија, Вечнаја памјат,
светлост са истока,
сјај са севера,
помрчина југа,
пупчана врпца,
зев материце,
бујица цврчака,
поплава буђења
птица станарица,..

Прођох Мироч,
Звижд, Хомоље,
Левач, Лесковачко Поморавље,
Бавољу варош, Подунавље,
Банат, Бачку, Срем и Мачву,
Шумадију целу,
Црну Гору и Херцеговину,
и свуда ме је песма пратила,
и лепила се о моју одећу
као чичак, или је цепала
као вреже и канце купина.

Њен завичај није једна парохија,
већ планине, оне у магли и оне осунчане,
летње олује и разни громови,
падине и бујно зеленило,
пањеви, топољаци, мутне воде,
спрудови, смукови, крушке и шљиве,
лист багрема, лист бршљана,
гране и крошња, кљун чешљугара,
вране, детлића, жуне, сојке птице,
кликташа, прелет сени облака

и слепих мишева, кукувија...

Песма нас је пресретала
усред шуме као хајдук,
шамарала, отварала,
радовала, враћала,
подсећала и карала.

Уздизала, обарала.

У прах,
у златни прах,
у дубоки уздах,
у плач
претварала.

Ево нас сред чистине!
Док метемо и чистимо.
Никада не бесмо ближе
центру, дубини и висини,
даљини и облацима,
свим странама света,
завичају и Богу,
свим понорима,
пре свега - понорима
Потпуне Истине.

Песми - Хвала!

ПЕЧАТ ДАРА ДУХА СВЕТОГА

Боли ме већ данима и ноћима вилична кост
Пре тога су ме болела рамена
Тако је почела старост?

Душа је моја (уосталом, као и живот мој)
овештала хаљина
узалуд крпљена и неокрпљена

Свет и судбина
нанели су старост у душу моју
и сва је испечаћена страховима и болом

Почисти ме од година
закрпа и амбиција
Обриши сва сећања
којима ме је живот ровашо као овцу своју
и нека остане само један једини печат, Твој -

печат дара Духа Севтога!

Помози ми да почнем испочетка,
Тројице Животворна.

ПРОБУДИВШИ СЕ МАЛОПРЕ

Помози ми да се поново родим, Тројице јединобиј-
на.

Узалуд се мучим, да се избистрим у блаињавом
корићу, којим тече живој мој. Не могу да се одбраним од
мућних прийока што се долином сручују у реку моју.

Подигни ме на јору високу, и учини ме поново
бистрим извором. Теби се завешујем : ићећићу кроз суви
камен, и нећу се више замућити. Ти ћеш оледати лице
Твоје у мени и познаћеш га. Ангели Твоји сјуштиће се у
мене, и неће осетити сјуштиће.

Ниједна врба неће бацати сенку на воду моју, и
ниједна змија неће се усудити ући у студене вирове моје.

Помози ми само, да почнем испочетка. Теби се
завешујем : шаћу нову хаљину од нових конаца...

31. 6. 2002.

30. 7.

30. 8.

30. 9.

30. 10.

30. 11....

Тужна помисао.

Шта је човек?

Састав десне вилице
боли. Гракће гавран
од свитања...

*

Прешао сам као у Нову школу

Налази се као у Земуну

Простран хол

Дочекује ме неколико особа

Жена је директор, непозната, средовечна
ћугљива

Неки црн висок човек који ми се чини познат
службеник даје ми адресу

где треба да идем да тражим смештај

Млађа наставница дундаста непозната

показује ми просторије

Заводи ме

Без речи

То богами траје
Разгледање
и, и...

Тражим број куће као
То није више Земун
то је улица мог родног места
Нашао сам број
Улазим у двориште
Свадба
Газдарица ме позива у кућу
- Не може он тамо!
Виче пакосно се смејући
човек, кога познајем од детињства,
и који већ неколико година стар и
болестан лежи у постељи и чека крај.
- Не може!

Излазим из дворишта с чуђењем
Прати ме милосрђе месних Цигана

Идем даље

Гвоздена капија
Пространо двориште
Вргови. Вучјаци - чувари.

Насрћу.
Идем унатрашке.
Буђење. Ерекција...
31. 12. 2002.
31. 1. 2003.
28. 2. 2003.
30. 3.
30. 4.
31. 5. (Годишњи помен)

Продаја. Куповина.
Наталајино. Вечити, чудесни коренови.
Црквица. Калемљење дивљих дуња.

Снови постају стварност
Стварност се прелива у снове

Помози нам да се поново родимо
Тројице једнобитна

Помози да се поново роди
Она која ме је родила

НАТАЛИЈИН ВРТ. Затим, према светлости

*

Тај Врт има своју неизмишљену, древну науку.
Кад умре човек, не остаје ништа друго иза њега,
само дела која је урадио. На Наталијин гроб
носили смо нарцисе и руже и друго свеже цвеће,
које је она засадила за живота. Иако је Наталија
умрла, дела њена се памте, и ми живи познајемо
умрлу по делима...

Доказивати да Бог постоји није занимање
за умне и верујуће. Бог се не појављује у овом
свету, али дејствује преко добрих људи. Бог
помаже! Који тврде да га нема зато што га никад
нису видели својим очима, нека помисле на своје
срце : никад га нису видели ни опипали, али оно
куца у грудима и пумпа крв.

Десетак дана пре него што је Наталија
преминула, показала ми је у свом врту кукурек и
љубичице и бршљан, који сам пре неколико година
донео из брда и пресадио : примили су се! Цветале
су љубичице и кукурек!

Кад су је обукли на ВМА и понели на
колицима да је пребаце у ковчег, видео сам је
последњи пут. Обучена је у оно што је за живота
одредила. Мало су јој уста била деформисана.
Марама јој је имала крваву мрљу (извршили су
обдукцију). Све остало је било бело и свилено, као
покрив. Свилени бели јастук ставили смо јој под
ноге, да јој греје ноге; а јастук цветни, који је сама
извезла за вечну кућу, ставили смо јој под главу,
према њеној изричитој жељи. И на једну од руку
сам јој придодоо изаткану торбицу са њеним
личним стварима; чешљем, огледалцем (нисам се
усуђивао да све то прегледам - сад ми је жао што
нисам)... Иако је Наталијина смрт била прерана,
нагла, неочекивана за нас њене најближе, она се за
њу била припремила!

- Донели су ми матери и отац трешње и шумске
јагоде, говорила је недељу дана пред смрт. Рекла је
то брату. а он, знајући, да су деда Воја и баба
Мица преминули пре низ година, отишао је у другу
собу и заплакао. Дакле, привиђали су јој се мртви.
Комуницирала је са њима.

Тежак израз. Али, тако је било.

И кад је неколико месеци, пре него што ће пре-
минути, пала на степеништу, опет јој се привиђало.

Сагла се да покупи дукате, које је купио Чеда
Дзрдзда (давно преминуо), али нико то није узео
за озбиљно...

Ко је Наталију позвао - тамо?
Судбина? Суђени час? Анђео? Сатана?
Проклетство?

Нема сведочанства о томе у Наталијином
врту. Или, и ако их буде, непоуздана су.

*

Преостаје ми да обделавам, плевим и негујем тај
Врт.

Подсетник. Мисли, помисли; расположења.

Блескови. И громаде...Јутрос сам се пробудио -
туробан. Поново легао. Пробудио ме млађи син.
Већ је почео пакао. Један од оних изгубљених дана.

Свратио код (***)

23: 14 ч. Sprema се олуја. Мало пре дошао са
Зеленог венца. Музичка пољопривреда. Српски
политички фолклор. Новокомпоновани четници.
Низ кров се котрљају - комади црепова, камење,
цигла? Купујем - продајем...

"...Досиа сам се мучио са судима својим пришивајући нове
закрпе на старе хаљине. Закрпе ошпадају, стареж се осийа,
и наша прљава нагоиа удара нас сийдом по лицу.....

нашито ми сва та рођења која ми служе као кайија
из једне шамнице у друћу?

за једно ши се рођење молим, за рођење од духа.
Рођен сам од воде и криштен са водом, и гмижем по земљи као
мушна вода.

Гле, рођење од воде само је пророчанство рођења од
Духа. И кришење водом само је пророчанство кришења
оњем.

Водом се регрупију војници, а Духом се чине побед-
ници.

Не дойусити, Госйоде мој, да Твој војник дочивойтно
војује и заврши војевање йоразом. Нека се йобедник роди у
мени, који ни за шренуштак неће йосумњати, да је рођен за
йобеду.

Вода рађа војску йоразом, а Дух рађа војску йобеди.
Помози ми да се йоново родим, Тројице јединобийтна. Да се
йојави у мени човек, какав је у Твојој уму йре времена. Ойасан
Твојом снагом; окићен йтвојом мудрошћу; обасан Твојом
чистиштим.

Да би кроз очи моје улазила Ти а не свети.

Да би срце моје жудело за Тобом.

И душа моја да би била шрудна само од семена
Твоја..

БРИШЕМ ПОДВУЧЕНУ ЦРТУ

Не могу да је избришем, ипак
Немогуће
Већ је подвучена!

(2000 - 2002)

“СУНЂЕР”: фрагменти - уместо поговора

Постојао је један Манастир за спаваче, у коме је живео и спавао један човек. Спавао је десет година, и онда се будио и зајицао свет, исти онакав као њед спавање. Не говорим о њом манстиру, већ о једном сличном. Вејар је у њом свету рајтар који свагда оре, а раоник никад не кујује. Јање које сиса, у њом свету је, цар који вечера и коме сабља иџра. Палилеј који води иџе, а коље му се иресе. Змија је у њом свету Шџај иодисан, боџ рече : Остави џа, њо је мој иодиращ. Пейео је у њом свету Небоџа : У вајри џори, вајре се не боји. Пеџао џева као човек а није човек. Пчеле су раја искочила из букова џаја, бисаџе носе и у боџа иресе...Зеница у оку је : Усред мора ироклетџа земља. Језик : Лајав делија у ироџеју режи. Сабља без џвожџа а јунак без костџију. Највише зла чини а нико џа не кара ...

Пун џорањ кокала (људи). Порави зеца видеше, класџи џа ухваџише, а џоли сакрише и дома однесе (лаж).

Шџа је жуџо у беломе? Бела кула без ирозора. Паде буре са џавана, сџо мајсџора дођоше да џа иоџраве, и никако не моџоше (Јаје).

Или : Шџа је џо шџо не може на клин да се обеси? Или : Шџа у куџи без клина виси? (Паучина)... Или : Ко џо живи без иџела, џовори без језика, илаче без душе, смеје се без радосџи, нико џа не види а сви џа чују? (одјек)

Да ли се, барем неко, од оних за које се смаџрало да су најбољи срџски иесници, икад, у најсреџнијим иренуџима, винуо (макар) до одјека овоџ језџровиџоџ народноџ сџваралашџива? Да ли је ико, икад, са именом и ирезименом, досеџао чаролију облака, високоџ и лакоџ, слађана даха, шџо ил сузе лије, ил сеје иџрах, или ионекад сџџа све у исти мах? Ко?

Пред народом је било на хиљаде заџонешки : варница, ваџра, ваџра и дим, веџар, веџар и маџла, вода, земља и иџрава, време, џодина и месеци, недеље и дани, џнездо, џодишња доба, џрмљавина, ноћ, дим и оџањ, дим и иалмен, дуџа, звезде и месец, зима, зрак, извор, излазак сунца, киша, лед, коњски иџраџ, крџичњак, месеци, мехур,

месечина, мрак, муња, мраз, сви дани седмице, четвртак, петок, река, роса, пролеће, лето, ливада, помрчина, свици, снови, сенке, снег, лето, сирњике, сунце, бели лук, броћ, врба, лоћ, босан, жир и свиња, јаблан и крушка, дивља јагода, клифови кукуруза, житно класје, кромпир, коприва, конопа, лоза, трод и вино, , навилци сена и соћ, орах, шљива, јасуљ, печурка, папире, ојкоси, смоква (Пуна пца њидица) , раж кад сазрева, соћ сена, соћ и сожерник, сирнише, шикве, сиокрећи, куйине, шипрак, бува, бубамара, јеленак, мрав, во, вук, лиса, тусан, зе, змија, ждралови, жабе, јањад и овце, пси, јежеви, квочке, коњи, козе, кокошке, корњаче, ласе, лешири, мачке, овце и брабоњи, курјаци, трла, осинак, вуна, паун, паук, пчеле, свилене бубе, свраке, свиње, рибе у мрежи, сли мишеви, црви у зубу, вимена крава, вашке...

И све је било заонека, а нарочито човек и све на њему и у њему: судбина, животи и смрти; глава човекова, мозак; пчак, очи, уши, нос; деје у колевци...Руке, зуби, језик и трло. Прсти.Сан , срце и суза.

И све су ствари заонеке биле око човека : брашно, бријач, ексер, восак, дукан и лула, мейла, кресиво, млеко и минђуша, огледало, ојанак, оловка, новац, рукавице, прети и ракија и вино, сунђер, сукња, сир у чабру, шипај, шубара, кућа и све ствари у њој : бакрач, бачва, барометар, бисаге, ваја, верије, вреће и врше, врашила на разбоју, разбоји, јасук, кандило, кајанац, кућа и рогови, лайма и кламфе, кључ, кључаоница, кревети и крча, реза, свећа, сновитак, солица, кревети, оклојац на лонцу, сито, шигањ, шестиија, таван, фуруна, црејуља, сач, чибук, чешаљ и четка. Ам, брана, весло, воденица, врашила, врећено, трбени, ћерам, жљбови, сврдао, секира, точкови и кола, чекрк и бубањ, жаје, тусле, точ, звоно, књижа, писмо, мисао и говор, пч, пчика и свирала, сандук мривачки, хармоника, Циганка и црква, фрула и ниши...

И народ је одонекао, ко нож кад сече босан : Злајан кључ враћа ојвара...Од пмтивка је народ одонекао све. Имао је хиљаду очију и видео је очима муње, севом, блеском. Није народ илијак и површан као његови уображени учени писници и књижевници, не! Заонеке и одонеке су најпарији и неспирни злајни мајдан. Народ је у овим умоворинама најјезрови-

ије уобличавао своја искуства и зајажња о природним појавама, феноменима, обичним стварима, живоју, смрти и васиони. Рејки су имали златан кључ ишо враћа ошвара. Тим незнаним појединцима знани јесници нису ни до колена. Не знам ни једној таквој : ни међу живима ни међу мртвима....Раско Пејровић се зајутио према шом Недолеј пољу, али се на крају сшоакао, не сшавши на њега. Винавер се нагињао над шај неописиви бездан до последњеј даха. Ошале не вреди ни сшмињати! Ошдало духовној живоји у усменој култури, једно од најбољих, представљају - зашонејке и одшонејке. То ошдало није најрсло. У шом ошдалу се ошшава дубока иншција наших предака, која превазилази искуство, која превазилази одшцијае, које је шребало обшнати, средити...Осећање, шсмашраче швораца ових умошворина је изворно, шсничко, нешосредно, емоционално... Нису све зашсане, ни хшадити део није сакушљен; нешшо је бесшврашно.

Мршви живога носи преко Нешчин поља (барка). На шом пољу један јесник је не шшо давно покушао да ошера црно куче шшо на ковчежу лежи (брва). Зар га је ошерао? Да ли је браву одбравио? Чувена шерјаница модернизма, како је ешкеширан и шемеширан, више је био налик на воденицу из народних зашонејки : цео цвеш је изјео, а никад се није најео...Леле, леле шему сиромашу, све шшо је могао да изеде, изјео је и није се најео...Био је као брод, живео је вазда у води, а воде никад није шоо... Био је бучка : шражио је од неве, инширације и живе шрадиције, шандало, да шошане, да шофане, да намами - кшжешвне сомине!

Оно црно куче шшо на ковчежу живе шрадиције лежи у мешвремену је шорасло, у црну кучку, цукелу.

Модерна уешност има своју зашонејку, коју одшонејнуо није ни један сршски јесник (живећи у 20. веку). Одшонејку шену зна онај шшарац шшо седи на ошњу, ронећи сузе низ браду.

Тој уешности шреба шришалити свећу. Ушраво је шришљујем. У шмини се родила, на виделу ће умреши. Сама себе једе. Са себе живо месо једе.

То жушо маче шшо шред бошом шлаче, рошено у мраку и умирући од вашре, освешлавало ми је шш којим сам кренуо са шшојашом, јер друшчије се она црна машора цукела шшо на шшменушом ковчежу лежи, није мошла ошшрати...

(2. март 2002)

Мирослав ЛУКИЋ
ЛИТИЈЕ. Песме Есмера Белатукадруза

Београд, *ЗАВЕТИНЕ*, 2008.

Едисија
ЦАРСКИ РЕЗ

Уредник
Димитрије Лукић

Адреса редакције и администрације
11000 Београд
Сердар Јанка Вукотића 1/13
zavetine@verat.net

www.zavetine.com
http://www.zavetine.blogspot.com